

Elekes Ferenc

**mediterrán
sóhajítások**

versek

Marosvásárhely 2013

Elekes Ferenc

MEDITERRÁN SÓHAJTÁSOK

Versek

Marosvásárhely, 2013

KorkéP Könyvek

TARTALOM

Jelentés a letűnt századról, s magamról

Jöttem, hogy lássalak

Kényes kérdések

Fénykép

Hírek hervadása

Lehallgatnak

Látási viszonyok

Csak egy karmester

Valahol láttuk egymást

Tisztesség adassék

Kis vizek fölött

Amikor más gyermek

Jobbik nagyapám

Két lépésnyi melegért

Ha költő, kilép a versből

Én nem tudhatom

Így-úgy

Válás után

Sorsnak nevezi

Tömör

Modern

Csak semmi pánik

Egy tányérból esznek

Ezek a nagy dumák...

Őszi szelek

El vagyok nyomva

Általában

Egy árnyalaton

Az emberek rosszak

Velem lakik

Látod, a sok buta

Legyetek úrrá

Hatalom

Lóg a borona...

Szegény bodza

Nagyapám lovát eladta

E nagy sietésben
Ahol élek
Így múlik el
Egy napom profilból
Láttam a holnapot
Ikes ige
Uniós követelmények
Sikeres ember
Ez a Godot is elment
Az ideges szobor
Tapasztalatom a kultúráról
Nyitott ablakok szemszögéből
Talán az őzek
Kisváros
A nagy csönd
Ágyszélen ülve
Példának okáért
Létminimum
Vízcsepp, mosott ruháról
Uborkát tett el télire
Görbe szeg
Yellowstone
Egy konzervdoboz oldalára
Filozófia
Világszerte
Micsoda elmék!
Fölösleges utazások
Kólásszabadság
Előrehozott válaszok
Bordásfal
Svejk
Közgazdaság
Svédek
Új családi kör
Másság
Más lett a világ
Utcán szomorú asszony
Megint
Más választásom
Sírásók
Így, amikor

Temetésemről később intézkedem
Hosszú távon
Milyen színű az Isten?
Halasztás
A szép öreg
A légi lány
A barlanglakó jövődölése
Sürgős feltámadás
Ketten
Zöld
Felnőtt tartalom
Bukott lázadó
Lék
Mintha
Képzelt hintaszék
Vasalt vasárnapok
Megnyomott imádság
A rosszul letett pohár
Másfajta tövissek
A hiba bennem
Az Úr kívánsága
Dolgok
Egy szál fű
Ózon
Költő az akasztófa alatt
Mediterrán sóhajtások
Hiba
Kedv
Csodámra járok
Lógó pók
Az író temetése
Bezzeg, Dubajban
Gyárilag
Rovásírás
Kalitka
Kenyéren és vízen
Így senki se látott
Nem is szél
Kültéri vers
Árak és arák
Boldog poéta
Magatartásom miatt

Virágos pizsama
Pepita égbolt
A sablon
A tisztességes pálinkafőző
Lant le
A kétgyermekes anya idegállapota
Utólag
Tél
Önszántamból
Portrék
Ki fényes körökben
Magatokra
Egyke
Haiku
Kitüntetés
Jóslat
Fecske
Macska
Sikereim
Vonat
Magány
A költő azt hiszi
Könnyebb sérülésekkel
Szervezett séta
Mamának könnyű
Kulturált lélek
Kocsmai szomszédom
Ó
Asszony a pataknál
A barátságról
Sütő
Hogy jön ahhoz?
Curriculum vitae

*

A borítót Elekes Károly készítette. Szerkesztő Bölöni Domokos

Jelentés a letűnt századról, s magamról

Kifárad minden. Az ízek is kifáradnak, s az illatok is. Kifárad az időjárás, a harangzúgás, az ünnepek is kifáradnak, akár a nyikorgás vagy az unalom. Kifárad a mélység és a magasság, a büszkeség s az alázat. Kifáradnak a kicsi falvak, népek, nagyhatalmak, dallamok, lebegések és szárnyalások. Kifáradnak a zongorák, a kürtök és dobok, kifáradnak a tornyok és gödrök, a bogyók, levelek, hasonlatok, színek, szokások, árnyak és arányok, kifáradnak a dühök és a veszedelmek, a jóság is kifárad, s a lázadás is. A botok és borotvák is kifáradnak, akár a kulcslyuk vagy a csatorna. Persze, az évszakok is kifáradnak, a vásárnapok, vagy az egérfogók, azok is kifáradnak, s a köszönések is. Van úgy, hogy én is kifáradok. Van úgy.

Jöttem, hogy lássalak

Az én apám soha nem mondta
anyámnak, szeretlek, Emma.
Az én apám nem mondta soha
nekem se azt, szeretlek, fiam.
Az én apám az unokáját
nem vette ölébe piciny korában,
később szólt neki, ne üljön oda
kertünk friss fűvébe, mert azt letapossa.
Az én apám gondozta apját, amikor
tehetetlen volt, pedig nem kedvelte őt.
Az én apám különösebben
nem szeretett senkit és azt hiszem,
különösebben őt sem szerették.
Az én apám félig árva volt és megjárta
minden poklot, de nem beszélt
a poklóról, csak említette néha.
Az én apám a boldogsággal
nem találkozott, de sejtette, hogy van,
mert cipőjét időnként kipucolta.
Az én apám a fákkal volt barátságban,
kezében olykor fűszálakat hordozott,
fölkelt éjjelente, hogy megnézzze,
helyükön vannak-e a csillagok.

Az én apám sírkövén
a dátum ki van javítva.
Az én apám büszke ember volt,
de kalapját levéve köszönt az utcán
és bort vett elő, ha vendége jött.
Az én apám nem kérdezte tőlem,
mi szeretnék lenni ebben az életben,
ezért nem is lett belőlem semmi.
Az én apám csodálta a nedves orrú
borjakat, s a híres tudósokat.
Az én apám, ha csak tehetett,
elkerülte a táskás embereket,
de soha, senkinek nem tartozott.
Az én apámnak nem kellett a másé,
de ami övé volt, ahhoz ragaszkodott.
Az én apámnak nem voltak szokásai,
amiket figyelembe kellett volna vennünk,
talán csak az, hogy tányérjába levest
magának soha nem merített és
általában, amikor ettünk, hallgatott.
Az én apámat nem csípték a méhek,
mindenre talált megoldást,
biztos volt abban, semmi nincs a világon,
aminek ne lenne megoldása.
Az én apám egyszer, haragjában
becsapta az ajtót és elgömbült a rézkilincs,
amire úgy nézek most is,
mint valami híres műalkotásra.
Az én apám szerette az igaz történeteket,
verseket nem olvasott, fütyörészni
soha nem fütyörészett, de könnyezett,
amikor sercegett a tű a lemezen,
s azt énekelte a patefon, Granada
gyöngye volt, az a fekete lány.
Az én apámat egy napon, valamiért
otthagyta anyám és elköltözött.
Az én apám másnap, először életében
virágot vett és megkereste anyámat.

Az én apám megállt anyám előtt
azzal a virággal, s csak annyit mondott,
jöttem, hogy lássalak.

Kényes kérdések

Kányádi Sándorhoz

Mit gondolsz, mégis,
van Isten, Sándor?

Kell, hogy legyen,
ki nézne be kend
háta mögé is?

Gondolom, néha
leülsz padodra – ha már van, –
merengőn, ebben a nyárban,
beérik-e a zab,
virágzik-e még a cseresznyefa,
zsenge tavaszban.

Mert ha ellátogatsz haza,
csak úgy jössz, mint egyén,
nem mint poéta.

Mi hír a hatos villamosnál,
mit lát Európa ablakainál,
ki tíz mázsa verset összerostált,
míg járt a fák hegyén?

És ugye, tudod,
hát hogyne tudnád,
minálunk gyűl, aki másít,

s kit vesz elő a féreg?
Hát éppen Tamásit,
mert tőle meg nem férhet.

A világ ma más itt,
elmentek rég a kényes-testű
szászleánykák,

kendervető-fáták
dojnákat felejtve,
Spanyolhont bejárták.

Mi hír most arrafelé,
hol furcsa nevük van
a faluknak?

Ha elmennénk mind oda,
tudnánk-e álmodni otthon
még magunknak?

Fénykép

Egy fényképet vettem le a falról,
egyszerű kép, fekete-fehér,
gondoltam, letörlöm róla a port,
csak úgy, szokásból, nem egyébért.

Ezen a képen apám is ott van
sötét ing rajta, szalmakalap,
úgy ül ott, gondokkal megrakottan,
mintha várná, teljen el a nap.

Emlékszem, rég, egy mezei úton
fölvett egy hitvány patkószeget,
hátha majd jó lesz, ezen ne múljon,
pedig hajoltunk épp eleget.

Találgatom, szeme most mit kutat,
miért is élt ő, ugyan, miért,
tűvé tette eddig a tejutat
egy elejtett rozsdás csillagért.

Hírek hervadása

E verset oly időben írom,
amikor egymást érik
a nemzetközi események:
hólé-árkaival olvashatóan
most írja alá lemondását
az idei tél,
és meg nem erősített hírek szerint
már megjelentek
a tűzveszélyes fecskék.
Ilyen körülmények között
ideje lenne
valami egészen világos ruhát
viselni, s jó hangulatokkal bélelt,
könnyed közérzetet.
És most már ideje lenne
megtanulni például angolul,
de hát a temetőik tele vannak olyanokkal,
kik perfekt tudtak angolul,
ezen az alapon
semmit sem érdemes csinálni,
talán még úszni sem
azokban az állítólagos, áttetsző, kék vizekben.
Erről jut eszembe:
néha azt hiszem, csupán az én ötletem volt
a tavalyi nyár,
ezért nem lett semmi a nagy viráglocsolásból
és származásuk miatt
a fákon aszalódtak a szilvák.
Nekem azért könnyű:
sokféle példát tudnék felhozni
erre-arra, mert olykor meghallgatom
az öregeket,
kik bor mellett mindig mesélnek nekem
egy kiadós történetet,
persze, háborúról, hadifogságról és nőkről,
de ezekből semmi sem igaz,
csupán a háború,

a hadifogság,
s a nők.
Fontos, hogy megérezze az ember,
mi az igazság,
amikor a mesék fehér foga villan,
s még ennél is fontosabb,
hogy csak a folytatható meséket
higgye el az ember, ugye,
a parittyakő is
elcsöndesül a trombitában, bizony,
a gyermek kinövi a színes ceruzákat,
s valami jövőt kezd szerelni mindjárt,
tessék megindokolni a nyugodt percekét,
hiszen az eső nem csak csapadék
és az időjárás sem lehet pusztán hír,
mert nincs hervadása.
Nem csak a jövő,
a múlt is csupa meglepetés,
de kitalált tojáson nem ül meg a tyúk,
hát beszéljünk végre érthetően
e percben:
versem oly időben írom, amikor ideje lenne
valami egészen világos ruhát viselni,
s jó hangulatokkal bélelt,
könnyed közérzetet.

Lehallgatnak

Nincs semmi új a nap alatt,
eddig is lehallgattak.
Csak most már kötelező,
ezután rád tudnak mutatni
könnyedén, íme, ez ő!
Nincs semmi új a nap alatt,
mert meg sose hallgattak.
Csak most már köteleznek,
hogy hol csaphatnak rád hirtelen,
még azt is te nevezd meg.

Látási viszonyok

Rőzsét cipelnek hátukon,
gyermekek és asszonyok.
Nehéz kibírní a telet,
de autóból nézve
azt hinné az ember,
ez a téli népviselet.
Pedig
a nyomorúság útjain
jók a látási viszonyok.

Csak egy karmester

Megritkultak túrhető
napjaim, pepecsel vélem
a múlás, el, ki, bejár, les,
ma is épp azon kaptam,
mit megígért, hogy nyár lesz,
vissza is vonta a pofátlan,

pedig jól vigyáztam
fogaimra, hogy majd
szép, piros almába harapok,
ha belibben az ősz, amikor
már mindent levágtak
fényes kaszák, suhogások,

hűvös csobogással patakok
futnak neki a völgynek, hol
kecses őzek tanyáznak,
s elterülve a zizegő,
rozsdás levelek közt,
nézem a felhők vonulását,

fentről, a fáról a gőgös
varjú csak letekint,

meg se szólal, amíg a táj
nincs tele apró vadakkal,
akiknek szónokoljon,
s bejelentse, mi az új esemény:

ebben a tétova várakozásban
tölthetem kurta időmet,
nem kell törődnöm többé,
hol hál a fülesbagoly,
a villanó denevér, merre
iramlik a sok kis egér,

mert nem lesz már padlás
a régi cserepek alatt,
csukott tetőtér csak, s itt lent,
a jól szigetelt szájú
termopán tehenek nájlón
borjakat ellenek,

nem kell törődnöm
baráttal se, ki gazdag
szeretett volna lenni, mérte
magát földhöz és éghez,
de nem volt tehetsége,
csupán a szegénységhez,

éppen hogy élt ő a porban
tétlen, persze, vétlen, egyszer
fizetni akart egy flekkent,
de zárva volt az ajtó,
hol metszett üvegek mögött
ragyogtak a kastély ékszerei,
mitévő legyen az ember,

ha megritkulnak tűrhető
napjai, csak egy karmester
csap ilyenkor levegőbe, hátha
megváltó, zengő hangjegyek
hullanak lobogó hajába...

Valahol láttuk egymást

Itt van hát ez az új esztendő
készültem rá fegyelmezetten
levágtam körmeim még az este
tudom ilyenkor mi a teendő
hajnalban tiszta ruhát vettem
feleségem nékem kikereste
úgy léptem ki reggel frissen és fessen
hogy kinézetem az Újévnek tesszen
találkoztam is véle a téren
mondtam, mi valahol láttuk egymást
én álltam itt tavaly feketében.

Tisztesség adassék

Sorok a székelykeresztúri iskolához

Úgy nőttünk fel itt,
észrevétlen:
nem volt egy fuvintás
piramis körülöttünk, se tenger,
se márvány obeliszek,
és hajót nem láttunk soha, se nagy hidakat,
és nem jutott nekünk
egy marék sivatag,
arasznyi oázis, pálma,
a megváltott világ, jaj,
messzi volt tőlünk,
fagyos szelekkel söpört
köves útjainkon
csak rozsdás pléhkrisztusok
zörögtek, s kéz nem kötött
babért senkinek.
Úgy nőttünk fel itt,
észrevétlen,
kik jöttünk gyalog egy hajnalon,

hallgatagon a Rez felől,
Firtos felől,
kiket apáink hoztak
meszes szekéren döcögve
holdvilágos éjjel,
úgy nőttünk fel itt,
hogy piramist rakni tanultunk
lóúsztató székely legények
virtusából,
s hűségéből obeliszket,
hogy tisztesség adassék őseinknek,
és kemény hidakat vertünk barátságából
és elküldtük első szerelmeknek papírhajóit,
és lett oázisunk az iskola,
ahonnan világmegváltó hittel
indultunk el minden júniusban
fagyos szelekkel söpört
új utak felé és nem tudjuk még,
babérral térünk-e meg,
de visszatérünk,
hogy mindenért tisztesség adassék.

Kis vizek fölött

Van, aki szépnek születik,
rózsás arcúnak, pufóknak,
így rendezi a Fönnvaló,
valami okból kifolyólag.

Az ilyenekből hadvezér lesz,
akkor is, ha békeidő van,
kedvét leli az Úr bennük,
ő tudja, mi okból kifolyólag.

Csúnyának születtem én,
ezt úgy mondták meg, utólag,
bele is akartak dobni patakunkba,
érthető okból kifolyólag.

Az ilyenekből nem lesz semmi,
oda se állhatnak mérvadónak,
csökött szellemük lebeg csak,
kis vizek fölött, elfolyólag.

Amikor más gyermek

Amikor más gyermek
olvasni tanult és számolt,
– hétéves koromban –
nekem már igazi kaszám volt,
ezt eddig nem is mondtam
és hallgattam arról is,
bizony, csökkötté lettem
a rám mért sok dologban.
Hokedliről nézem
most is a világot,
előveszem a képzelt,
régii konyhaszékem,
amikor kíváncsi vagyok rátok.
Nézzétek el nekem,
ha azt a képzelt széket
ma már meg se találom.

Jobbik nagyapám

Hogy jó ember volt,
annyi bizonyos:
hosszasan nézte mindég
az első hóhullást,
s csak akkor káromkodott,
ha érveiből kifogyott.

Félvak gebéjét
nagy utak után
végigtapogatta,
amikor a hámból kifogott.

Az időjárást újságból
sose nézte. Úgy volt,
kiállott este,
lám mit mond az újhold.

Ha rossz volt a dohány,
azt mondta, háború lesz,
s ha én voltam rossz,
a jövődöt szidta.

Előre tudta a politikát,
s hitte: ha rajta múlna,
úgy elintézné
a világ baját,
mint kilincshez kötött
lógó fogamat.

Nevénél szava több volt.
Alá sem írt ezért
semmiféle listát.

Hogy felvette egy pártkocsi
a sáros úton egyszer,
azóta gyanúsak neki
mind a kommunisták.

Így nézett rám is
egy boros, hosszú éjjel,
míg elkísértem
a csillagok alatt.

Nagyot hallgattunk hazáig.

A kapuban szivarunk összeért
és jólesett, hogy tudtam:
rossz embertől tüzet
még sose kért.

Két lépésnyi melegért

Látod-e, tél jön megint,
hó-tollát fosztja a szél az égnek,
s a bundás gesztenyeárus
ott simogatja meleg edényét
az utcasarkon.

Valahol elveszett a Nap,
csak az útjavítók tüze ég
forró fekete hengerekben
fortyog a szurok,
s az emberek arra térnek
két lépésnyi melegért...

Van úgy, bennünk is hull a hó.
Hosszú, emberi útjainkon
lobogó, szép szó is van elég,
de vajon a melegéért
lépünk-e mindég közelébb?

Ha költő, kilép a versből

Darabokra szedné szívét,
s széthajigálná
szavaival.
Kívül-belül
borzolja a lét,
mint állat-öszönt a nyers bőr.
Ír, mert hiszi, hogy élnek a betűk,
de egyszer,
ha költő: kilép a versből...
Az egyik kardot fogott,
pedig tollának csillogása
szebb volt,
a másik robbanó plakátot rajzolt,
verekedett, vagy szónokolt,

mert tudta,
van úgy, hogy olvasni sincs idő.
Ha költő, kilép a versből.

Onnan már vissza
nem vezet az út.

Ki kardot fogott, leszúrták.
Ki öklét rázta, magát ölte meg,
sem plakát, sem ütés, sem a szép szó
nem volt elég.

Ha költő, kilép a versből,
ha költő,
ebbe belehal.

Én nem tudhatom

Amikor egyedül vagyok,
nem terítek asztalt.

Sokat tűnődöm mostanában,
ha egyedül vagyok, s várlak.

Olyankor annyi mindent
kigondolok szélről, esőről, hóról,
s ami még eszembe juttat, mert minket
fújt, mosott, belepett, vagy jószolt
egymásnak furcsa véletlenekben...

Most hull a hó
tetőre, fára, kőre...
S mert messze vagy,
közénk is.

Mindig van valami közöttünk,
valami hullás,
valami elfelejtés.

Én nem tudhatom,
hogy boldogul más
a szerelemmel,
de amikor egyedül vagyok,
hosszú, árva esték
csöndjében megérezem: ha túl jó az ember,
sohasem elég rossz ahhoz,
hogyan nagyon szeressék.

Így-úgy

Mint esővíz,
könny,
vagy a bánat;
néha minden
úgy összegyűl –

Nem jó ilyenkor
így,
egyedül –

Válás után

Tavaszt árul a sétatéren
egy sírós szemű, görbe néni.

Ringó kocsiából kinyúl a csöppség,
szép anyukáját kérve nézi.

Jó szó is kell az ibolyához:
„Pfü, pfü, jaj, szakasztott az apja!”

Nem sejti senki: hazamegy az asszony,
s az első sétát megsiratja.

Sorsnak nevezi

Az ember jár-kél gyanútlanul,
meghall és meglát dolgokat,
megbotlik, s nem tanul.

Az ember olykor számot vet s keresztet,
ha van benne Isten,
az ember visszanez, s lám,
ahányszor győzött, annyiszor veszített.

Értelmét kutatja szónak, tettnek,
társakat keres, s ha befogadják,
úgy él akkor is, mint a kivetettek.

Az ember hányódik,
tegnap ott, ma itt,
az ember gyáván sorsnak nevezi
gyarlóságait.

Tömör

Elém áll,
valamit
int, nekem
mond.
Még mond.
A stílust
ismerem:
Bond.
James
Bond.

Modern

Kompótot eszik a modern költő,
s komputerbe pötyyenti versezetét.
Anyám lúdja is úgy tett,
füvet evett, s az udvarra pötyyentett,
zöldet, persze, hisz nem volt nagy a tét.

Stollwerk-verseket ír a modern költő,
azt hiszi, minden sora jó falat,
míg kihámoznád, mit akar mondani,
fölgyúl a papír a körmöd alatt.

Csak semmi pánik

Őrizzük meg nyugalmunkat,
– királyi többször biztatom magam –,
csak semmi pánik,
a világot bár nagyon meguntam,
egy kökénybokor éppen most virágzik,
a levelek közt csiga cipeli otthonát,
talán eljut estig a szomszéd házig.

Csak csodálni tudom a lassúságát,
míg elnézem, nem sietek én se,
e nagy nyugalomban reá kell jönnöm,
a sietés volt
életem legfőbb tévedése.

Csak semmi pánik,
biztatom magam: e földön,
nem sürgős semmi sem,
a ráérést, mint kopott kabátot
magamra öltöm, jó így nekem,
ezután bőven lesz időm, talán még arra is,
hogy többször gondoljak reátok...

Egy tényérből esznek

A gyermek meg sem született még,
már vitatták, milyen és hány neve légyen,
előbb a prófétákkal kezdték,
Máté, Márk, Lukács, vagy János?
Az első nem lehet, annak neve szégyen,
szimpla adószedő volt ő,
még csak nem is költő,

a többi se különb, próféta valahány,
szerencse, hogy nem lesz leány,
mert hívhatnák úgy is, Izolda,
mintha egy császár csemetéje volna,
lenne szép telefonja, LG-s,
de elkapná őt is egyszer
az üzletszerű kéjelgés,
így tanakodtak, a névnapokat
sorra vették,
pedig a gyermek meg sem született még,
Izidor, Botond, vagy Alpár?
ebben a gondban telt el a nyár,
vagy egyszerűen Lévi
legyen a neve néki,
gyűjtöttek nevet, jó sokat,
fogadtak pénzért jószokat,
abban maradtak végül,
egy nem elég, se kettő, nem divat,
adnak a gyermeknek három nevet,
legalább ebben
ne szűkölködjék, ha csak lehet,
tőlük még más is példát vehet,
Izidor Botond Alpár, ennyit leszögeztek,
amikor megszólalt a jövendő nagyapa:
ki érti ezt meg,
mind a hárman egy tányérból esznek...

Ezek a nagy dumák...

...hogymenni kell, előre, messze,
hogymondotta Endrénk,
értől az óceánig, persze,
a célba mért nem mennénk,

láttam az óceánt, de meggyet,
azt nem találtam ott, csak
sok csigát, föl is vettem egyet,
a víz szemembe loccsant,

a cél eltűnt a láthatáron,
jaj, ezek a nagy dumák,
menni, eljutni minden áron,
csoda, hogy meg nem unják,

láttam a tengert, céloom ez volt,
hát csak ennyi az élet,
az út, az szép, a többi egy folt,
de az is semmivé lett.

Őszi szelek

Van olyan könyv,
amit fizikának kereszteltek.
Aki azt írta,
belégett sokféle elvet.

Azt mondja az egyik:
van a világon fölhajtó erő.
Nem találkoztam véle eddig,
most honnan vegyem elő?

Mert jönnek az őszi szelek,
szükségem lenne rá, vajon
hol lakik, él-e?
Fölhajthatnám a galléromat véle...

El vagyok nyomva

Egy magas beosztású léhűtő panasza

Már akkor elnyomtak engem,
mielőtt megszülettem. Elnyomtak,
kegyetlenül,
pedig szólhatott volna anyám, lelkem,

a testvéred szerintem
fejeden ül.
Elnyomtak engem aztán
kint, a bábák,
tanúm van reá, meg is haraptam egyiknek
jól a lábát.
Elnyomtak engem az óvodában, mikor még
kicsiny voltam,
erőm sem volt elég,
hogy megdobáljam társaim, csak bögtem,
lent, a porban.
Elnyomtak minden iskolában,
az első padból a hátsóba ültettek
menten engem,
azt mondták, a himnuszt hamisan
énekeltem.

Elnyomtak engem fönt, az egyetemen,
az ösztöndíjam egy szép napon törölték,
pedig piára sem volt elég,
az koholt vád,
hogy ittam volna oly sokat, de ők így
indokolták.
A bakaságot hogy megússzam, hát
jött egy ötlet,
de mikor odaálltam a bizottság elé meztelen,
félrelöktek.

Elnyomtak engem később is,
mert téved, ki azt hiszi, nékem
munkát adtak,
a semmittevési hivatást én találtam ki,
csak magamnak.
Kiálltam egyszer egy sor elé, kiáltottam,
hé, velünk mi lesz, mert itt vagyunk mind,
elnyomottak!
Kik mögöttem álltak, éljeneztek, de jobbat
ők se mondtak.

A parlamentben is el voltam nyomva,
pedig a szót meg nem vontam
soha mástól,
hagytam, hogy éljen meg más is, ne csak én,
elnyomásból...

Általában

Koldus-barátom láttán

Általában jól mennek a dolgok:

szép a város, hibát találni nehéz,
itt-ott esetleg egy-két szürke foltot
látni, ha az ember kicsit lenéz,
mondjuk azok közé, kik ottan
tipegnek a túlsó parton, ezernyi
bajjal megrakottan,

a túlsó parton így volt ez mindég,
azt hiszem, így van ezer éve,
messziről látni, mint ég
a talpuk vöröslő parázson,
táncolnak kényszerű zenére,
olykor kacagva másan,

általában jól mennek a dolgok:
nagy a fényesség késő este is
nyitva a boltok,
vehetnél valami kekszet
ki ott topogsz a túlsó parton,
s lesed, mások mit esznek,
forró-e kezükben a hotdog,

lehetnél sokkal boldogabb,
ha figyelned inkább a statisztikát,
száz közül csupán mi ketten

vagyunk, kik nem vészeliük át
a mai napot, vidáman, könnyeden,
száz közül mi, ketten, jók a számok,

általában jól mennek a dolgok:

van, aki énekel, ha részeg,
s úgy tesz, mint aki boldog,
legjobb, ha lábam elé nézek,
míg lépni tudok egyáltalán,
de mostanában inkább megállok,
árnyékom nézem a házak falán,

általában jól mennek a dolgok...

Egy árnyalaton

Attól kell tartanom,
minden csak tartalom
és forma.

Részemről kész a láttelelet:
a világ mindenütt
egyforma.

Van, aki sosem lát telet,
de azért tudja,
a toronytetőn
fekete a csóka.

Festő bőrrebe bújva
valahogy átnyáralom
az utolsó telet,
sapkát
teszek, jó meleget,

Csak hát
még tűnődöm egy árnyalaton.

Az emberek rosszak

Barátnak tekintem,
lám, most is figyelmeztet:
lenne mit szorozzak, osszak,
ő arra reájött, még a sitten,
nem a kutyák, az emberek rosszak,
tegnap is tanúja volt, a hátam mögött
rólam imígyen társalogtak:
– Ennek a Fricinek mi baja?
– Annak?
Már semmi, talán csak napjai
vannak...
És mentek is tovább, mosolyogva.

Barátnak tekintem,
miért ne, olyan őszinte hozzám,
az emberek rosszak, nem ő,
erre reájött, még a sitten,
mert ott is ő volt a menő,
a híreket neki tálcán hozták,
rosszak az emberek, persze,
egyedül én vagyok jó, többen is
mondták,
de hogy el ne felejtse,
legjobb, ha fizetek neki féldeci
vodkát.

Velem lakik

Mindenben a rosszat látom.
Csak abban nem, ami sajátom.
A mindenben valahol ott vagyok én is,
velem lakik a tévedés is.

Látod, a sok buta

muskátli is jött volna velem,
miért is jönnének velem ők,
a nagy fölthajtást nem kedvelem,
krizantém-erdők a temetők,
vár a sok özvegy galagonya,
végig az úton, s a berkenye
bokor int, ha jön az alkonya,
nincs semmi baj, ott van a menyé,
a pettyes kökény, jöhet a tél,
zöld a boróka, a borostyán,
egyedül csak a hó lesz fehér,
s e néhány apró bogyo tán.

Legyetek úrrá

*Zsoltáros sorok egy nagyképű
ismerőshöz, ki gróf, vagy ilyesmi.*

Csupán egy foknyit
fordult a világ,
ti máris fölthúztátok
a kockás zoknit,
előkerültek sorra
a szép kutyabőrök
és mutogattok,
kik voltak az ősök,
büszkén soroljátok,
hány kastélyotok volt még
a hetedik határban,
hogyan tudja meg a pórnép
és panaszkodtok a rúd
sorsotok miatt,
felrúgni barátságot
nem kíméltek már sarut,
kényes járásotok
nézem, csoda, hogy

nem estek hanyatt,
tudnotok kéne,
mi elmúlt, nem elég ok
a dicsőségre,
lehetek gavallérok
legalább, végre,
bőkezűn szórjátok rám
a megvetésetek,
legyetek úrrá,
kik úrból lettetek.

Hatalom

Mert fontos lehet az ember
akkor is, ha nem függ tőle senki.
E hatalomhoz elég, ha egy-két
semmiséget ráér észrevenni.
Például azt, hogy kényelmetlenül
ülnek fön, a drótokon a fecskék

Lóg a borona...

Lóg a borona,
pedig kapaszkodna –
Hánykolódó, nagy kövek
gurultak róla nyugalomba.
S a járom, a járom,
póktanya immár:
lehámlott róla sok cifra festék
és régi nyikorgás –
Lóg a borona,
pedig kapaszkodna,
bürök és bodza
illata leng az időben
öröktől fogva.

Szegény bodza

Ezek a nagy vesszőzések,
midőn a szél verte a fákat,
házzról házra járva,
végigfutott az utakon, csak
a körforgalomban lassított,
előre mondta minden rádió,
micsoda szél jó, s eső,
hozott husángot, mert hol pár dió
maradt, rá azt emelte,
így büntetett meg engem is
s a szegény bodzát,
ki meg sem érdemelte.

Nagyapám lovát eladta

Jeszenyin modorában

Csak ment a hóhullásban,
ment egész éjjel,
vitte szép lovát, hogy eladja,
a balavásári piacon,
nem nézett széjjel,
eladta szép lovát
a legelső vevőnek.

Nagy kupec volt az öreg,
úgy számolta pénzét
elfordulva,
hogy mások ne nézzék.

Indultak is haza hárman,
a ló, ő és a vevő,
egy faluból jöttek, de a lovat
már más vezette, nem ő.

Nagy kupec volt az öreg,
mondják,
a ló árát hazáig
ketten mind elitták.

De azt is mondják, másnap
eltűnt a ló, s azóta valahol messze,
havas mezőkön vágat.

E nagy sietésben

Hogy a mogyoró pontosan mikor érik,
arról bölcsen hallgat a vekker.
Ne nézd az órát!
A pontos időt bemondja minden rádió.
Félek:
e nagy sietésben
soha nem tartjuk meg
ezt a percet.

Ahol élek

Itt vagyok most, fönt, valahol a magasban,
– ahol állítólag a haza is van –,
az út, amelyen jártam eddig,
lassan kicsúszott alólam,

nem jó a levegő itt, fönt, a magasban,
– ahol állítólag a haza is van –,
ellátni innen egészen Pestig,
csak nézem, hogy mit nézzek,

nem látok semmit, ami vonzana,
pedig állítólag itt van a haza,
csak itt, valahol a magasban.

Így múlik el

Csiki László halálára

Így múlik el minden,
ki él még, csak átszól valakinek:
szinte nem is hittem,
hogymen ő is, csak átszól,
ameddig van, akinek.

Így múlik el minden.
ki él még, azt is számon tartja,
mikor görbült meg egyszer
a másik haja szála,
mi bántotta lelkét, mi marta.

Így múlik el minden.
Csak jön a hír lassún, vagy sebesen,
aztán eltűnődünk,
azon, mit reánk hagyott:
szép napokon és fájó sebeken.

Egy napom profilból

Elment ez a nap,
Nem történt semmi ezalatt.

Gondoltam, írok egy verset legalább,
Feleletképpen, nem egyébért,
Mert kérdezték tőlem a minap, hát
A versekkel mi van te, Frici,
Mondtam, mi legyen, semmi,
Nagypali kérdezte, épp hozta a könyvemmet vissza
A kiadótól, kiadatlan, azt üzenik,
Jól írsz, de add ki te magad.

Elment ez a nap,
Nem történt semmi ezalatt.

Gondoltam, írok egy verset legalább,
Feleletképpen, nem egyébért,
Mert kérdezték tőlem a minap, hát
Irodalmilag hová sorolom magam,
Mondtam, hová sorolnám, sehová,
Háziorvosom kérdezte, Erika, csak csodálkozott,
Hogy élek még, gondolta, nem árt
Ha utoljára megméri még a pulzusom.

Elment ez a nap,
Nem történt semmi ezalatt.

Láttam a holnapot

Láttam a holnapot,
húszéves lehetett, ép, erős,
nem volt még gyáva, se hős,
időnként köpött jó nagyot,
megcélozva egy fényes cölöpöt,
ment az utcán azzal a lépéssel,
amit apjától örökölt,
föl nem fogható ép ésszel,
miért és merre megy,
vállán nagy táská ringott,
abból árulta a bingót.

Ikes ige

Csak állok csöndben
e szalicil-őszben,
nagy eltevések idején,
csak állok csöndben
a bevásárló központ udvarán,
hogyan kerültem ide én,

ott bent nem tudják, mi fán
terem a celofán,
a mű-melegben nem számít,
jön-e a tél,
vagy késik-e,
javítás miatt teljes szélességben
le van zárva az út, maholnap
be sem teheti lábát ide
ikes ige.

Uniós követelmények

Tekintettel arra, hogy bevett szokás
minden tájon a meghalás,
korunkhoz illő, nyomós okkal
nekem is engedélyezett,
persze, betartva a követelményeket,
előbb kezet mosok védjegyes porokkal,
majd állítható ágyba fekszem,
miután eldobtam a cigarettát,
mert nagy hangsúlyt helyezek
a nemdohányzók védelmére,
s azt a furcsa formájú szilvát
ellököm magamtól, mely esetleg
összenyomva a jóerkölcsbe ütközik,
ha az eu nagyon akarja,
manapság nem lehet tudni,
kinek meddig ér a karja,
gondoltam arra is, előbb bevallom,
a spanyol bikának drukoltam
mindég, amikor azt a vörös posztót
elővették, néhány embert ki nem állhatok,
egészen pontosan, nem tolerálok,
mert szerintem rosszabbak ők,
mint az állatok, bár leszögezték az elején,
az eu-s támogatás két dollár per nap,
per tehén,

persze, én
azért márkatudatos vagyok, sajnós,
kissé érzékeny is, mert
láthatta jól, aki ismert,
anyagi helyzetem hepehupás,
kiszámíthatatlan,
sokszor nem nézem, meddig ér a paplan,
ismert tény,
tudnék rajzolni valami szépet magamról
is, mert én
leszoktam rég az ittas vezetésről,
betartok minden számozott szabályt,
ha tudom, megnyomták a gombot,
esetleg az okoz néha gondot,
ha egy papír nem lett aláírva, kizárólag
elektronikus nyugtát követelek
az orvostól is, ki által halálom
meg lesz állapítva,
hadd rágja őt a méreg,
e csúnya mondatok miatt,
engem is olykor esz meg,
amikor látom
a nagy plakáton
az ember csupán illusztráció,
hogy lássák, ő egy vevő,
az érdekorientált világ célkeresztjén,
tessék? Hogy engem mit érdekel,
ha úgyis meghalok,
panasszal mit érek el?
Hát semmit, mindez csupán egy ének,
búcsúdal arról, milyen szépek
az uniós követelmények,
tudom, az voltam itt, a földön, vendég,
de azért még visszaszólok,
a spanyol bikának drukkoltam mindég.

Sikeres ember

Az lettem, bizony, sikeres ember,
egy kicsit srégen,
de sikerrel keltem át
a zebrán,
rendőr s köztem kissé
felhős a viszony,
de most az egyszer nem
nézett rám,
hagyta, hogy menjek,
úgy, srégen,
mint szoktam,
ifjú koromban, régen,
felelőtlen, de most már
úgy megyek át a zebrán,
mint egy
közömbös entellektüel,
mindegy,
hogyan az autó hol, s kit üt el.

Ez a Godot is elment

Maguk nem látták?
Nem is tudják, hogy itt járt?
Azt sem, hogy elment?

Elment bizony. El. Ez a Godot.
Pedig mennyire vártuk!
Úgy ment el, szóval.

Még csak nem is köszönt.
Észre sem vett minket.
Ez a Godot...

Hát hogy lehet így menni el?
Tudhatta jól,
őt vártuk szüntelen...

Az ideges szobor

Csak tekints reám,
úgy, elmenőben,
nincs, amit nézni rajtam,
nyújtsd a kezed, hogy
eltaszíthassam magamtól,
kérdézz valamit, hogy legyen
amire ne válaszoljak,
szólj hozzám, hogy
ne figyeljek oda,
felejts el engem, hogy
jussak eszedbe néha,
hagyjál el engem, hogy
futhassak utánad,
ne hagyj el engem,
kivel veszekednék,
legyél vidám, hogy
kedved elronthassam,
ne vedd el a kedvem,
ha bánatos vagyok,
különben is, mit vársz
egy ideges szobortól?

Tapasztalatom a kultúráról

Kultúra nélkül az ember
állítólag hitvány, durva és
faragatlan.
Nem hiszek én semmi fényes
vakolatban.

Olvastam halomnyi
sok szép könyvet,
mondták, általuk lesz a lelkem
tisztább, könnyebb.

Vagyok úgy,
sírnai is tudnék egy verstől,
befelé, persze, ha
lenne könnyem.

Ravaszabb, az lettem a
kultúrától,
csak a közeli almát szakítom
le a fáról.

És ott van a tegnapi eset:
le nem hajoltam volna, nem én,
hogv fölvegyek a földről egy sebzett,
kis cinegét.

Nyitott ablakok szemszögéből

Nézem az elmenő nyarat
nyitott ablakok szemszögéből,

hajnaltájt elliben itt
valami friss levegő,
vissza nem tekint, úgy megy el,

nézem az elmenő nyarat
tetők, kupáscserepek, kémények
felől, a ház ki se hűlt reggelig,

a csigák szerint fényes
az út, amerre jártak,

füvek hajladoztak
teljesen hiábavalóan,
senki észre sem vette,

a létrák belefáradtak
az álldogálásba, ezért
támaszkodtak neki a falaknak,

víz locsogott, volt úgy,
spriccelt is, mert
látta, valaki kedvét
leli benne,

időnként egykedvűen
szél fújdogált valamerről,

inget, hófehér blúzokat
nem lobogtatott, csak
ottfelejtett, tépett plakátot,

a bogarak ki sem fogynak
a panaszkodásból, sokan
nem néznek a lábuk elé,

akár a ludak nyaka, megnyúlt
a pertli a hozentrágban,

földig hajoltak termő
ágak az utak martjain, por
lepte be az érett szilvát,

hiába koppant az alma, dió, majd
hoznak mást helyettük
messziről,

lesz minden
a nikkeles kosárban tél idején is,

mikor egy sárga
kicsi pénzért tied lehet
a romlott erkölcsű tolókosci,

nézem az elmenő nyarat
a magam szemszögéből,

sárga levelek hullanak
cipőmre, jönnek a sívó,
nyugtalan szelek, de
nem látni sehol egy árva
szélkakast a házak
tetején.

Talán az őzek

Nézem az apró falvakat,
ahogy a házak fogynak,
itt-ott még hull a vakolat,
nem kérdi senki, hogy vagy.

Kitántorogtak mindenünnen,
úgy mentek el innen,
vitték fél kézzel mindenünket,
vitték oda, hol mindenből több van,
cifrább a gomb az ingen,
olykor csörren a pénz a kalapban,
de egyéb nem jár ingyen.

Lassan egy nemzet így fogy el,
néhány öreg, s talán az őzek
nézik félve, nagy szemekkel,
nem maradt senki őrizőnek.

Kisváros

Tegnap megállít az utcán valaki,
azt mondja, meghív egy kis álldogálásra,
ide, a kultúrsarokra, a fa alá, hol
van egy kis árnyék, mondom, jó, épp
meg akartam állani én is, csak éppen
viccet ne mondjon, arra kértem, nehezen
egyezett bele, mert ő vicces ember,
tisztázzuk, hogyan is állunk

egészségileg, egészen jól állunk
mind a ketten itt a kultúrsarkon,
hol van egy kis árnyék, meséli aztán,
hogy ő reájött, mi az alapja
a társadalomnak, szerinte két
hatalmas oszlopon nyugszik a társadalom,
az egyik a spenót,
a másik a spiné, mert ugye
enni kell előbb, s csak utána
van kedve az embernek
szétnézni maga körül, ma ünnep
van éppen, ilyenkor ugye át
szokták adni az állami kitüntetésekét,
ne porosodjanak ott a
fiókban, legjobb, ha minden nap
megeszünk egy almát az angolok
szerint, mert kidobja az orvosokat
a családból az alma, olyan
nagy az ő hatalma, de még
jobb, ha célozni is tudunk
vele, mondom, azért ne éppen
innen célozzunk, a kultúrsarokról,
hol van egy kis árnyék,
mert jőni talál valaki errefelé, majd
mehetünk DNS-vizsgálatra mind
a ketten, hogy kiderítsék,
melyikünk követte el a csúnya
tettet, ússzuk meg valahogy
ezt a napot, az újság szerint
holnaptól változik
az időjárás, csupa árnyék
lesz mindenfelé, vehetünk
valami melegebb ruhát
magunkra, mert jönnek
a hitvány, locspocs idők.

A nagy csönd

Milyen szépen jött be hozzám
ezen a hajnalon a Csönd,
puhán jött, tapintatosan, mint
aki nem akar zavarni,
lábujjhegyen jött, kis ujját
odatette a szája elé, lassan
lépegetett felém, föltűnés
nélkül, hogy is mondják,
amikor így jön valaki,
lopódzva szinte, de
nem tétovázva, andalgott
talán, hozzá sem ért
a kilincshez, nem is sejtem,
miképpen tudott bejönni
a becsukott ajtón,
semmi zörrenés a záron,
lába sem érte a földet,
nem botlott bele az
ajtónál felejtett cipőmbe,
helyén maradt az üres
váza is, amelybe valami
virágot akartam tenni
néhány hónappal ezelőtt, csak
kiment a fejből, most
itt áll előttem mosolyogva,
nézzük egymást
zavartan, mondanám, fogadjon
örökbe engem, törődjék
velem, mert éppen
elárvultam a nagy
várakozásban, nem jó
a bizonytalanság, már
nem hiszek abban, hogy
jöhet valami más
moccanás, amiért
érdemes lenne megöntözni
a hervadó violát.

Ágyszélen ülve

Nem kell sietnem loholva,
cipőfűzőm, s más, ilyen fontos
gondom-bajom mind megoldva...

Ágyszélen ülök, mint az a bogár,
aki ma mélyen meghatott,
mozdulatlanságba menekül,
ha észrevesz egy gyanús mozdulatot.

Úgy vagyok én is. Hallgatok
lány zenét,
viselem reád hullatott pillantásom
szégyenét.

Nincs érzésem a boldogsághoz.
A szerencse is, ha jön, féltőn
hiába szorít magához,
a vasárnapot megbánom hétfőn.

Nem nekem való ez az ágy,
a ház, a város, az ország sem nekem való,
s ez a világ se már, ez az itteni,
pedig hogy sietnek sokan,
hitvány sorsuk fényesíteni!

Példának okáért

Nem dobja el a csikket,
elejti inkább, szándékosan.
És megy tovább, tisztán, erkölcsileg.
Példának okáért.

Mert így ejtenek el téged is,
véletlenül, de szándékosan.
És mennek tovább, tisztán, erkölcsileg.
Példának okáért.

Létminimum

Szomszédom portréja

Magánember.
Elindul reggel
perecért.
Estig, ha el nem ütik,
hazaér.
Nem látom soha
elkeseredve,
már a búslakodáshoz
sincs neki kedve,
alig él.
Ha süt a nap, árnyéka
falig ér.
Olykor fölnéz a magasba,
csodálkozik, hogy e mozdulatért
valaki nem rúgja hasba.

Vízcsepp, mosott ruháról

Nézzétek, úgy jövök,
csatakosan,
mintha a világ bajával
lett volna dolgom,
az az igazság, sokszor
le kellett hajolnom,
mert örök
problémámmal,
a cipőfűzőmmel bajmolódtam,

többé nem teszem ki a lábam
Európából, pedig jó lenne már
a friss levegő, el kellene menni
innen,
az erősek közül, hol elázott zászlók

suhintanak felém, hízott,
pirosló arcokba ütközöm,
s érzem,
közöny borít be egészen,
kibújni nem tudok alóla,

úgy kellene elmenni, szépen,
mint ahogy a hidegbe kitett
mosott ruhákról a vízcsepp
hull alá csöndben a hóra.

Uborkát tett el télire

Milyen szép idő van,
néhány játékos, ártatlan felhő
sétál csupán az égen,
milyen szép temetésem lenne most,
eljönnének idegenek is talán,
a szomszéd faluból,
semmi sár az utakon,
semmi havas eső, ilyesmi,
mennyit panaszkodtak a népek,
régii temetések idején,
hogy cipőjük talpára rátapadt
a sárga temetői sár,
s hogy köhögtek egész héten át
a múltkori temetés után,
igaz, a pap is hibás volt azért,
minek kell annyit beszélni
hitvány időben, bezzeg,
amikor szép idő volt,
sietett ő is haza,
persze, hogy hibás volt,
mondták többen is,
régii temetések idején,
milyen szép idő van,
néhány játékos, ártatlan felhő
sétál csupán az égen,

milyen szép temetésem lenne most,
elkísérhetnének passzióból is,
annyi séta senkinek nem árt,
talán akadna egy-két rokon,
ki megdicsérne engem,
mekkora okosság volt bennem,
hogyan megválasztottam
temetésem napját,
másokra gondoltam,
midőn kitűztem ezt a szép napot,
ha már élni nem tudott másokért,
tette nagy volt a meghalásban,
milyen szép idő van,
néhány játékos, ártatlan felhő
sétál csupán az égen,
milyen szép temetésem lenne most,
de lám, nincs szerencsém,
mint annyiszor,
elszalasztom ezt a szép napot,
telefonált anyám,
uborkát tett el télire.

Görbe szeg

Levelem nem jött,
nem jött levelem.

Tudom, ha üres a láda,
mi van emögött,
kimentem a garanciából,
nem számolnak velem.

Ilyen a vénség,
a vénség ilyen:

görbe szeg,
eldobná az ember,
de nézi még, amit az emlék
körbe szeg.

Yellowstone

Yellowstone parkjában
emlékszem, egyszer
egy nagy fánál megálltam,
gondoltam, ha már itt vagyok,
nekitámasztom a hátam.

Képzeletben elnéztem innen
a Bucsin-tetőig, s tovább,
míg mások vitatták
a faóriás korát.

Nem szóltam közbe,
nem volt itt senki
nálamnál ostobább,
arra gondoltam éppen,

fából is születnek nagyok,
törekvők,
nálunk
belőlük készülnek
a teknők.

Egy konzervdoboz oldalára

Eldobjam-e,
vagy írjak rá előbb egy pár sort?

Verset ne írj, nincs kinek,
– így biztatom magam –,
őrizgesd még azt a kicsi lázat,
ne lelkesedj, nincs híved,
eladták rég a hazádat,
hiába mondják, ez a föld,
mely ápol s eltakar,
ne szokd meg, milyen az alázat.

Akár e konzervdoboz,
a demokrácia
rég kiment a garanciából,
valaki majd eltakar, hogy ne lásson,
csak az nincs, ki bajodban ápol.

Filozófia

Az égvilágon a minden,
s a semmi az égvilágon
ott fönn és itt lenn,
rokonok valamilyen ágon.

Mit hoz a szél és mit visz el,
marad-e lábnyom?
Piciny pecsétet csak visel,
amit az idő rányom...

Világszerte

Ha szomorú vagyok,
világszerte vagyok szomorú,
nem helyileg, itt-ott,
s bizonytalanul,
mint a záporok.

Ha szomorú vagyok,
nem vagyok magamnak ura,
hiába röpít magasba,
mit rám tukmálnak,
a kultúra.

Micsoda elmék!

Lászlóffy Aladár emlékére

Föl-alá jár az emberiség,
hátratett kézzel, mint aki fontos,
oda se figyel soha, mi ég,
mi fordul meg gyönyörű agyakban,
Istenem, micsoda elmék
járnak közöttünk mindég,
akárcsak pont most,
amikor jobban tenném,
ha a csöndesekre figyelnék,
az árnyékban maradókra,
Istenem, micsoda elmék
roppannak össze hirtelen,
ha jön valami balga óra,
illene talán legalább intenem,
ha valaki nem venné észre:
egy világ csúszik ki alóla,
szólnom kellene, lennék eretnek,
bocsássuk meg neki,
hisz nem tudja, kit is temetnek.

Fölösleges utazások

Nézem az apró gyermeket,
kit szülei cipelnek erre-arra,
hogy lásson a világból eleget,
ő pedig inkább maradna,
hogy belelépjen az első pocsolyába.

Én hurcoltam saját magam,
hogy ne ott legyek, ahol vagyok,
gyermek lakott bennem, de nem maradtam,
úgy tettem, mint azok a nagyok.

A szabadságnak szobra vonzott,
úgy tűnt, épp akkor éli leánykorát,
nem messze tőle azt vizsgálták,
egy öregasszony, amit hozott,
az aranyak súlya mennyi s hány karát.

Fölmentem a két torony tetejére,
hogyan lássam, milyen onnan
lent az aszfalt, ahol voltam,
mondták, épp az imént járt itt valaki,
a földön találták, holtan.

A Niagarát jóformán nem is láttam,
pedig ott zúgott előttem,
csodálni nem volt időm,
képeslapot írtam anyámnak.

Álltam hosszan a ködös óceánnál,
átnéztem a híres Alcatrazba,
ahol a tömlök szigorú fegyőre
sétált, reám is szólhatott volna,
uram, ön még szabad, egyelőre.

Felfogni ma sem tudom,
miért kellett átmennem a Goldengéten,
s útra kelni újra,
még azon a héten.

Voltam fönt, a sarkhoz közel,
kíváncsi voltam, miféle ember
a lappok lappja,
bár sejthettem volna,
elfújná a szél, ha lenne kalapja.

Elmentem délre, a ferde toronyhoz,
pedig tudtam én, jó előre,
ferdeségért nem kell messze menni,
a gagyit tetőn ha lesétálok,
kettőt is láthatok belőle.

Lassan felejttem megbánt útjaim,
volt úgy, azt mondtam, ez már sok,
másra hagyom a távolságot,
így maradtak félbe a régi utazások.

Engem csak a menés érdekelt,
a sok járással semmit nem értem el,
belefáradtam nagyon a világba,
a magamfajta többet nem érdemel.

Kólásszabadság

Hát ilyen a világ, befejezetlen ház,
épület, örökké pirosban,
vöröslenek a téglák, egy se ép,
tető még lenne valahogy,
de hullófélben a kupáscserép,
s az alap is mindig lerogy.

A szabadság is úgy van, pirosban,
pedig mehetsz, amerre a szem ellát,
ha nincs maradásod a honban,
útközben vehetsz magadnak kólát,
legjobb annak, ki vissza se néz,
csupán a feledés,
mi kulcsrakész.

Előrehozott válaszok

Nézd, Uram, tisztázzunk egy dolgot:
rajtad kívül én mást nem imádtam,
lett volna köröttem sok szép alak,
de téged én választottalak.

Faragott képet nem csináltam,
se szobrot, se ahhoz hasonlót,
nem díszítettem házam ilyen ékkel,
mert ugye, ahhoz tehetség kell.

Nevedet sokszor számra vettem,
kihez is folyamodtam volna,
jöttek hitvány nyarak és telek,
valamire örökké kértelek.

Egy életen át munkálkodtam,
még ünnepnapon sem pihentem,
végeztem csak saját dolgom,
amitől a törvény óva int.

Tiszteltem apámat s anyámat,
bár az meglehet, nem eléggé,
anyám most is vár reám nagyon,
hogy lássuk egymást minden szombaton.

Nem öltem még, de sose késő,
van úgy, roppant bánatos vagyok,
túnődöm épp, s egy légy ha zaklat,
nem állom meg, oda ne csapjak.

A paráznasággal fölhagytam rég,
amúgy is van bajom most elég,
az ember minden jóból kivásik,
reá se néz, ha jön egy másik.

Bevallom, lopni azért loptam,
de szégyenkezve és titokban,
mégis, többször megloptak engem,
ez sokszor föl is merült bennem.

Barátok ellen nem tanúskodtam,
csak sértegettem őket oktalan,
különben is oly kevesen voltak
azokra gondolok, kik ma holtak.

Más feleségével nem törődtem,
megesett, sajnós, az enyémmel se,
hogy is kívántam volna ökrét,
mi érdekelt, csak az öröklét.

Bordásfal

Az ember megszületik,
ha úgy adódik,
esetleg ordít egy kicsit,
körülnéz, mit fog keresni itt,

az ember felnő valahogy,
nem baj, ha kissé maszatos,
kinövi az iskolát, s vidáman hagyja ott
a vásott, tintás fapadot,

az ember kicsípi magát, majd
úgy megy át a zebrán, mint ki nem lát,
legyint, ha más előtte áthajt,

az ember valamit kitalál,
mikor még azt sem tudja, mi az,
csak hiszi, hogy épp spanyolviasz,

az ember megfizeti, mit kér a végzet,
ki ügyes, zsebre vágja bérét
a munkának, mit el se végzett,

az ember vállalja sorsát,
bármi kiüthet balul
ha reászakad az önállóság,
mindig akad, ki jobban tud angolul,

az ember azt mondja, megérte
átlépni sok balga törvényt,
mit balgák hoztak, mondván, érte,

az ember sokszor zúgolódik,
túl apró betűkkel írták a szabályt
legalul, a papíron, mi lóg itt,
ugye, a hatóság is lódít,

az ember sok mindent felad,
nem veszi meg a bordásfalat,
mindegy, mennyi most az ára,
örül, ha fölmászhat vánkosára.

Svejk

Hasek, ha látná, mivel foglalkozom,
Svejkről írok verset, ütöm laptopom,
mely ezüst színű és kávétól foltos
(nem így adta volt át nekem a boltos,)

azt mondaná, engem ez nem zavar,
különben se számít az a kis pizok,
én ki szoktam mondani, hogy légyeszár,
a semmit cifrázni, nincsen semmi ok.

Amikor jó történetre vágyom,
hát jön ez a Svejk, leül ide mellém,
mondom, nincsen új az égvilágon,
csak annyi, hogy az adót megemelték.

A hokedlit is meg kell adózni,
válaszolná, akkor is, ha ósdi,
mert ha nem, úgy elfogy az impérium,
mint kocsmában a jó sör, a bor, a rum.

Nem mondom, világjárt ember volnék,
megfordultam sok vidéken nem egyszer,
ott is talán, ahol ő se volt még,
Long Beachben, például, hol zúg a tenger,

rengeteg félpucér lány fekszik ott kint,
forró homokban, ezren hektáronként,
egy sem mesélte el nekem, hogy hát
ha elhagyták, miképpen is hagyták.

De velem volt a derék katona,
jól állt neki az ő lökötsége,
meg sem kérdeztem tőle én soha,
egyáltalán, volt-e felesége.

Elkezdte, egyszer volt egy szép vénleány,
talán Ceske Budejovicébe,
épp le akart ülni az ölébe,
szólt neki, lenne meséje még néhány:

lakott a városban egy bús kovács,
ki előbb ács volt, később százados,
arról beszélt ő éjszakákon át,
minden baja a nőktől származott.

Egy dolog biztos, mondta Svejk nekem,
a mi utcánkban élt egy vén szabó,
ő is tudta, mit nekem illene,
a hokedlire adó szabható,

de annak lába is van, ugye, négy,
egy asztalostól tudom, ki nagy elme,
megadózzák azt is, naiv ne légy,
az a hatóság mellékjövedelme.

Kész pofátlanság olyankor halni meg,
mondta egyszer jó tábori papunk,
mikor az ember nagy bajjal alszik el,
könnyű nekünk, mert nincs is paplanunk.

A végén minden csak rosszra fordul,
egy szenes ember élt házunk mellett,
ő mesélte el, reám is mordult,
minden vagyona egyszer csak ellett,

két tartásdíjat fizetett, úgy, ahogy,
így mondta ő, fölkapik az állam,
nekem is meg kell élnem valahogy,
rajtam kívül ott van még az állam.

És élt egy ember, Prága közepén,
csak üldögélt a kockás köveken,
szomorú volt, mesélni kezdtem én,
hogy nálunk járt egy furcsa jövevény...

Persze, nem járt, kitaláltam én ezt,
azokon a szép, kockás köveken,
mesék nélkül nem élet az élet,
egyszer egy káplár belénk lövetett...

Közgazdaság

Találkoztunk egy napos délelőtt,
nem volt az arcán semmi bánat,
mint máskor, most is megismertem őt,
egy banknak fordítottunk hátat.

Azt mondja, végre, itt a válság:
zsebében lapult egy árva százaz,
de sehogy sem találta társát,
hát lelépett, ugye, ő se házas.

Csak ez a válság segít ma rajta,
olyan, akár egy köztársaság,
karon fogja azt, ki szegény fajta,
ne szégyellje magát legalább.

Büszkén állhat itt, nem nézik le őt,
a bank küszöbét nem lépte át,
csak régen, vendéglő volt azelőtt,
mérték ott mást is, nem csak teát.

És mondta még, milyen nevetséges,
nézni ezt a betojt világot,
az ő társasága, az a népes,
kacagni tud, bár pénzt se látott.

Szinte meg is győzött, szép és mázas
igazával, jó vagyok, nemes,
adhatok egy bankjegyet, ne százast,
azt fölváltani se érdemes.

Svédek

Messze ment barátom mondja,
küldjek verset, ha vannak benne svédek.
Hogy neki mire van gondja,
én nyomát keresem a tévedésnek.

Küldhetnék, ezen ne múljék,
ide rakhatnék egy egész svédasztalt,
egy emléket, mit őrzök még,
talán azért, mert engem nem marasztalt.

Egy képeslapot küldök én,
arról a tájról, ahol megszülettem,
ma is ott csüngök köldökén,
úgy látszik, jól összeforrtunk, mi ketten.

Falunk is megér egy misét,
tornyok tűivel van beoltva az ég
és mégis legyöngült vidék,
körülnéz fölöttem termopán-igék.

A nyár nálunk is génkezelt,
előre jelezte rég a horoszkóp,
olyan volt, mint egy ékezet
a mennyezetről lelógó gonosz pók.

Sokszor csak egy kép, mi átjár,
értelmét föl nem foghatom, se a célt,
jövönket mért mások gyártják,
hisz nem ők találták föl a svédacélt.

Erdőről fát hoz egy megroggyant szekér,
gazdája pöttöm, mogyoró,
a számtáblát olvasom, míg tüzet kér:
vévévé pistuka pont ro.

Új családi kör

Te könnyen beszélsz, jók a génjeid,
csak nézd meg anyádnak lábát, ott
egy csomót nem találsz az erein
maholnap száz, ilyet ki látott,

te könnyen beszélsz, ugye, nagyapád,
ő is megérte a kilencvent,
könnyű mondani, mi, hol halad át,
nagy okos vagy, mint egy internet,

te könnyen beszélsz mellékhatásról,
példának ne hozd fel Idukát,
amit tudnak, úgy hallották mástól,
marékkaal szedik a pirulát,

te könnyen beszélsz, nincs vérnyomásod,
eldobhatnád a cigarettát,
sírodat leginkább azzal ászod,
e rossz szokást kitől vetted át?

És válaszoltam:

Felhőtlen volt a gyermekkorom,
színe, fénye, akár az égnek.
Játékaimat szüleim óvták nagyon,
a boltból ezért nem vették meg.

Képeskönyvem pajtánk ajtaja volt,
azt nyitogattam, örültem neki,
mikor egy tarka borjú kihajolt,
anyját néztem, fog-e még elleni.

Kárt nem tettem a zongorában,
előtte nem ültem feszülten,
elég volt, hogy papéknál már van,
jó nevelésben részesültem.

Gyermekkoromból nem hiányzott,
ez a gyönyörű világ se tán,
melyben kitalált kertben, mázolt,
nájlon-alma lóg a körtefán.

Másság

Egy szép napon felhagyok magammal,
már nem is én leszek.
Míg én vagyok, nem kellek senkinek,
ha más leszek, megvédenek.

Ezután más divatnak hódolok,
mint látom, az most a jó dolog!
Így telnek már a rám maradt hetek,
csupa kényes kérdés, mit fölvetek.

Majd odaállok az Úr elé,
én, az ő mása,
kérdőn, mint kit érdekel, lesz-é
föltámadása.

Mert úgy tudtam, Ő hően szeret,
reám bízott egy főteret,
hol gyakran járni szoktam,
gondokkal megrakottan.

Félek, azt mondja majd az Úr nekem,
fiam, nem főtér az, kültelek,
én is más lettem azóta,
oda nem is én küldtelek.

Más lett a világ

Mióta föltalálták a vaskarikát
puha fából,
a szülőföldet ott védték mindég,
messzi, távol.

Ugye, hazáját védte Borogyinónál
a nagy csöppség,
míg meg nem futamította őt
az a csöpp jég.

Apáink is ott védték a hazát,
ott, a Donnál,
orosz falvakat égetni fontosabb volt
ám a honnál.

Volt, ki lövöldözni ment, messze,
Vietnámba,
erdőket járt be teljesen potyára,
mindhiába.

Mennyire más lett a világ egy
idő óta!
Aki ezt nem veszi észre, mondhatni,
idióta:

Ma háborúzhat saját földjén, ki bírja,
mert ahol van,
a kerek világon minden az otthona
már maholnap.

Nevezheti hősnek is magát, akit
az nem zaklat,
ha szobra alatt szégyenkezik majd
a talapzat.

Utcán szomorú asszony

Tavaszdodik, s én megyek bele a télbe.
Utcán szomorú asszony, vegyek virágot,
mondta,
pont ma.
Álljak egy szál virággal, mit kezdjek véle?

Utcán szomorú asszony, láttam őt máskor,
olajágot tartott kezében, fölötte
égbolt,
szép volt,
talán az a képe megmarad örökre.

Utcán szomorú asszony, egy megtört ország,
amelyről azt hittem nem is olyan régen:
nemzet.
Ez lett:
egy szál virágot látok, s egy gyűrött orcát.

Megint

Azt kérdi, hogy vagyok,
Épp csak annyi az erőm,
Hogy válaszolni tudok még,
Mondom, ragyogóan, úgy vagyok, ragyogóan,
Hát igen, fő az egészség,
Feleli, egyéb nem számít,
Persze, hogy nem, mondanám,
De nincs erőm hozzá, hallgatom:
Épp most vett egy kis szalámit,

Nem figyelek rá, miért figyelnék,
Jól tudom, egyéb nem számít,
Kitalálták jól a nagy elmék,
Mi kell az élethez, hát egészség,
Nagy elméknek nagy a tudományuk,
Vesznek hozzá egy kis szalámit,
Unalmasak mind a nagy elmék,
Ezért is nem figyelek rájuk,
Miért figyelnek, mondhatnak akármit,
Se kérdésük, se válaszuk, se örömük,
Sem a bánatuk engem már nem ámít.

Más választásom

Akár a szótalanság,
úgy fáj a sok beszéd,
hallgattam sok éven át,
a csönd titkos nesztét,
kevés, de szép szavakra vágytam,
amiket nem szórnak szerteszét.

Falvédők, harangok, sírkövek
fölriratát többre tartottam ezernyi hírnél,
mit hozhat és vihet bármely nagykövet,
arról, hogy épp merre jár a hírnév,
s miképpen divat fölcsatolni
a győzteseknek kijáró díszövet.

Összeadtam, s kivontam mindent,
hogy meghallgattam sorra véneket,
keresnivalóm nem maradt idelent,
más választásom nincs már énnekem,
meghalok és szépen
kipihenem az életem.

Sírások

A sírások előttem
valamit mindég
rejtenek.
Nem értem rég,
hová teszik a szomorúságot,
ha elindulnak
a temetők felé.
Füstölnek,
köpnek,
kacagnak,
utána bölcsek,
akár az agg tudósok.

Vagy azt hiszik,
amiért naponta sírban állnak,
kevesebb étellel adósok?

Így, amikor

Így, amikor az ember
elmenni készül,
s szoktatja szemét a feketéhez,
nem angolul tanul már,
hanem sötétül,
így, amikor az ember
elmenni készül,
s ragaszkodik mindenek feléhez,
beérné végül
a maradék-élet negyedével,
így, amikor az ember
elmenni készül,
s barátkozik a szürkeséggel,
hálát ad annak is,
ha mint a gyertyacsonk,
lobogás nélkül, csöndben ég el.

Temetésemről később intézkedem

Nézi a filmet a doktor, morog, csak úgy, magában:
Mifene lehet ez a folt a tüdején, mifene...
Nem kérdezett senki, beleszólok, mint általában,
– Lépfene nem lehet, a lépem ugye, nem ott van...
Nem zavart ki a doktor, nem mondta, akkor: kifele,

Megszégyenülten álltam tovább és elhagyottan,
– Mondja uram, maga volt már operálva?
– Voltam, időnként ezt-azt belőlem kivettek,
Szóltam tétován, a hűvös cementen állva,
Akár a gyermek, kit társai kinevettek.

– Hát sorolja fel uram, miért tétovázik?
Ha jobban szemügyre veszem, csupa heg a teste,
Az is csoda, hogy el tudott jönni idáig,
Mondja, van, aki magát eltemesse?

– Vígóságos dolgokról beszéljen doktorom,
Arról, hogy mit lát azon a filmen, maradt-e valami,
Amiért halasztható lenne még torom,
Valami effélét szeretnék öntől hallani,

Felejtse el, vagy nézze el nekem,
Hogy belekotyogtam a kórismébe,
Különös ember vagyok én, nagyon különös,
Temetésemről később intézkedem...

Hosszú távon

A készenlétbe belefáradtam most már,
csak lépkedek le s fel,
mint aki régen nem járó villamost vár.
Ezt a várakozást nehezen viselem,
ki tán még szeret,
napestig kínlódik velem.

Úgy terveztem eddig, hosszú távon
és nem jön, hogy higgyem,
oda készülök, hová
semmit elvinni nem kell innen
még azt sem, mit féltve őrzök
legszebb emlékeimben.
Nem lesz szükségem semmire odaát,
nem vigasz,
hogy itt is eltörlik majd lábam nyomát.

Úgy tervezek most is, hosszú távon,
apró dolgokat nem is tartok számon.
Csak ami fontos, az jut eszembe:

emlékszem, egyszer Nevadában,
nagy sunyin, csak a körítést ettem,
persze, ingyen, egy buszállomáson,
most van pénzem, kifizetném a flekkent,
pincér úr, nézze, nem szöktem meg.

Csak ami fontos, az jut eszembe,
de föltehetné a kérdést bárki,
mért szólok erről most meghatottan,
hát barátom, a választ várd ki,
majd néked is átszólok onnan,
mert sejtem már:
engem az Úr várakozással vert meg,
azt akarja, vigyek magammal
legalább egy őszinte verset.

Milyen színű az Isten?

Most, hogy úgy adódott,
megírtam néhány halálközeli verset,
de élek még, s már meg is bántam, miért
nem találtam módot
papírra vetni valami vidámat, nyerset,

vagy azt, amit e világban látok,
hogy elébe állhassak a Fönnvalónak,
ha egyáltalán rátalálok,
mert íme, most is
azon tűnődöm, milyen színű az Isten,
nehogy véletlenül
valaki mással összetéveszem,

most rossz vagyok, tudom,
csupa hitványságon jár az eszem,
e versnek meg sem szabadott volna
íródnia,
de gondoltam, titkon mosolyogva,
hátha odafönt nincs elég
irónia...

Halasztás

Ugye, emlékszel, jöttél nagy sunyin,
lopakodva, eldugott kaszával,
hogy amint annyi mást, csak megsuhints,
hát számítottam a számadásra.

Rossz időben jöttél, te is láttad,
nem ültem tétlenül és hiába,
épp egy falevéllal bíbelődtem,
ősz volt, lehullott oda, előmbe

gyűrötten, sárga volt és piros, mint
himlős gyermekén a pattanások,
azt nézegettem, szokásom szerint,
fölfedeztem rajta arcvonásom.

Sajnáltalak akkor én téged is,
hogy e földön milyen sok a dolgod,
abba az ember is belefásul,
szomszédtól szomszédig kell loholnod,
eldugott kaszával ráadásul.

Akartam mondani, kvittek volnánk,
ne jöjj értem, nem vagyok adósod,
megfizettem, mit a sorsom rótt rám,
minden bűnöm már rég elmosódott,

tegyél velem most egy kis kivételt,
látod, vár reám a rőt macska is,
hogyan enni adjak, semmit se vétett.

A szép öreg

Figyelmeztetés,

azaz:

Warning!

E szöveg

kizárólag erős

idegzetűeknek való,

olvasása súlyos

károkat okozhat

jó hangulatában,

különös tekintettel

az olyan szavakra, mint

halott, nyár, nélkülem,

néha, lány...

Erről a veszélyről

bővebb felvilágosítást

adhatunk, de csak szép

időjárás esetén,

a színháztéri

fapadon.

Ezennel én

megígérem,

fegyelmezett,

egészséges,

szép halott leszek,

ha megérem,

mi megmaradt,

az a kevés,

kissé fényezett
hajam se hull már,
nem nagy érdem,
mit elértem,
azért remélem,
valahogy csak
meglesz nélkülem
az eljövő nyár,
de néha tán
reám is vár
a szép öreg,
itt, a fapadon,
hogy tüzet adnék,
míg hosszan elnéz
egy lány után.

A légi lány

Nem az, hogy féltem
akkor, vagy valami,
de szólt a légi lány, hogy
öveket bekapcsolni
és jó volt hallani,
nem kell már semmi holmi,
mögöttem nem lesz lábnyom,
a világ belőlem is kifogy,
nemcsak olajból, csöndből,
nyugalomból, ezt is megértem,

azért kár értem,
mondtam, úgy, magamban,
kevés, de pénzem
is van lent, a bankban,
azt most ne nézzem,
nincs már időm sok itt,
mire leérek, tán
annyit kitalálok,
hogy ez a légi lány
kire is hasonlít.

A barlanglakó jövendölése

Nem karcolunk rajzokat többé
omló falakra, meglásd, barátom,
kimegyünk egyszer innen, köddé
válík a múltunk, előre látom,
feltaláljuk a papírt, ceruzát, tollat,
tanulunk mesterséget, százat, ezret,
mindent, amit az ész csak felfoghat,
nyelveket teremtünk, hogy a nemzet
el ne vesszen, lesz szó és mondat,
és lesz himnusz és lesz fohász, kottát
szerkesztünk, hozzá kulcsot, formás
violinból, hogy el ne lopják,
csak a szavaktól félek, ott más
törvények uralkodnak, erősebb
a szó minden dorongnál,
barátom, félek,
feltaláljuk és
teleírjuk a papírt,
pap fohással,
ügyész váddal,
orvos recepttel,
bank összegekkel,
rendőr büntetéssel,
győztes köszönéssel,
vesztes fellebbezéssel,
eget nem nézünk soha,
se kék hegyet, se fákat,
állunk, megannyi védtelen,
csak a mondatok sora
terül elénk, s a végtelen
papírról a szavak szúrósan
elgurulnak, hogy beléjük botoljunk,
barátom, mondom, kimegyünk innen,
de nem tudom, mivégre,
s ott kint mi lesz majd a dolgunk...

Sürgős feltámadás

Majd átmegyek, szólok azoknak,
akik már régen
elmentek innen, feltámadni
ha szeretnének,
várjanak nyugalommal,
mert itt a földön még
nem történt semmi különös,
ugyanaz a tűz ég,
mely eddig is lángolt,
nem változott a helyzet,
arcán a régi májfolt,
mivel az idő előre jelzett,
a hatalom azé, akié volt,
most is ő ítél,
lesújt vagy fölemel,
tudja jól, ki él,
nem sürgős a feltámadás,
holnap is ráér,
ugyanaz a tűz huny el,
mely eddig is kialudt,
ha elkóboroltunk
egy ölnyi fáért.

Ketten

És azt még nem is említettem,
mondtad,
hogy ültünk a csöndben ketten,
a szívem ötvenkét százalékos,
láttam az orvosi papírt,
érdeemes megnézni az ereket,
van, aki most is könnyen
veti a cigánykereket,
az idő teszi tönkre az embert,
mondtam erre, így van, ne kérjünk számon

semmit, főleg ne másan,
énnekem nincs is pályafutásom, néha
ettől is felmegy a vérnyomásom,
persze, az idő nagy úr,
csak a szívem ver olykor vadul, de
másnak se könnyebb,
van, aki ilyenkor sóhajt, szerelmem,
a beszéd témáját el kell terelnem,
ugye, más színe van ma a dalnak,
elültek mind a forradalmak, a költő
mellébeszél, ha szól, versében
szürke, görög vagy római kövek, a mában
ő csak megvillan éppen,
mint halpikkely a napsütésben.
És azt még nem is említettem,
odakint a meggyfánk meggondolta magát,
ezen a nyáron még élni szeretne.

Zöld

Ezért a tájért hagytam ott Amerikát,
micsoda szép vidék,
a réteket, s a zöld mezőket
csobogó, kék folyók, patakok szelik át,
sokan el se hinnék,
ha lehet, majd meggyőzőm őket:
fönt van az ég és lent a róna,
nézd ezt a százados fát,
virágot is szedhetsz alóla,
egymást követik ám az évszakok,
ősz után rendszerint a tél jó,
tél után várhatóan tavasz,
nyáron pedig csak ritkán havaz,
itt még a csiganyál is fénylő,
micsoda egy ország,
olykor változtatja alakját,

Van, aki azt mondja,
milyen kár, hogy lakják...

Felnőtt tartalom

Álmomban sétáltam az Úrral,
mentünk fel s alá a téren,
beszélni nem sok kedve volt,
tűnődött inkább a teremtésen.

Meséltem néki, mi a helyzet itt lent,
mutattam, nézze, mennyi bolt,
erre csak legyintett,
én meg néztem őt zavartan,

hogya ne szóljon, meg nem állta,
sorolta, midőn leültünk a padra,
azt a hat napot elfuserálta,
bánja, hogy megpihent vasárnap,
lett volna dolga még,

mert épületnek szép
a tízparancsolat,
lehullott róla rég
a fényes vakolat,
talán nem kellett volna
eltúlozni a tilalmakat,

tevéken járt a hír
a kőtáblák idején:
nem neked való, mit ír,
csupa felnőtt tartalom:
ne lopj, ne ölj, más nejét
te meg ne kívánd,
se szamarát, se ökrét,
ezt mondja lám a hatalom,

a mának élj, nem lesz időd, hogy kívárd,
ami tilos, csak jó lehet,
nem biztos az öröklét,
ezt hamar megtanulták,
a kétely így vonult át
a sinai hegyen,

sok mindent elmesélt nekem,
míg ültünk ketten egy padon,
bánatos volt az Úr,
gondoltam, megvigasztalom:

nem csodálkozom azon,
hoggy gondjaid meg vannak sokasodva,
mindennek színe van, s fonákja,
a fának boga, odva,

jól néz ki messziről teremtett világod,
meg se látszana rajta,
ha egy-két századot korából
letagadna,

szépen beszélsz,
áldott legyen,
ki engem áld ezért
és nem egy álvezért,

vajon nem egy eltévedt angyal
szárnya lebbent
itt, a közelemben?

Bukott lázadó

Azt hiszem, az vagyok,
bukott lázadó,
most is panaszkodom,
nagy a házadó,

pedig csak a rím kedvéért teszem,
vagy talán játszom inkább,
előveszem a gyermekes eszem,
ettől nem fogy a tintám,
azért ti ne nézzetek most úgy rám,
mint aki nem tudja, mit
beszél, hát hogyan tudnám:

sok jót már nem várok el tőletek,
reméltem pedig, de lám,
elromlott a világ, olyan beteg,
lázadásomat sem éri meg,

hiába ugatnék, mint jó kutyám,
kivel többször megesett,
elvette tőlem azt a keveset,
mit kezemből kilesett.

Lék

Ha jól megnézem, léket
kapott hajóm, nem éket,
s ülvén a part homokján,
túróm, a nap ha éget,
itt szél se jár, s a lombját
felém nem nyújtja ág
hűvös, jó menedéknek,
elnézek oda, át,
hol élhetnék szebben,
mint más, ki messze lát,
szeme meg se rebben,
számba is vehetném
a lét jobbik oldalát,
de mit tehet, ki vén,
s még szív egy cigarettát,
percenként, persze, mért ne,
ha jobbat már nem talál
a lékre, még mi kéne?

Mintha

Ösztönösen félek már
ösztöneimtől.

Csak mennék.

Mintha az itt maradás
üldözöttje lennék.

Félek,
hogy itt kell maradnom
végleg,

itt, ahol vagyok,

s attól is, ha ott kellene élnem,
valahol messze, még
jelet sem hagyok.

Utakról álmodom, mintsem
örök nyugalomról,
hogy azt a béke porával behintsem,
csupa unalomból.

Csak mennék.

Mintha az itt maradás
üldözöttje lennék.

Képzelt hintaszék

Úgy ébredtem ma, jó,
és könnyed hangulatban,
elnyúltam, mint hajó
öbölben, mozdulatlan,
ha jól emlékezem,
talán még ásítottam,
de ne múljék ezen,
fontos, hogy megköszöntem
sorsnak, véletlennek,
föl is kelhetnék ma,
ha úgy adódik, könnyen
ledönthet a lomha

kór, mely rajtam átlát,
s ha éppen kedve tartja
benyújtja a számlát,
szóval, ma reggel szépen
megköszöntem mindent,
főleg, hogy itt lehettem,
láttam utcát, népet,
ihattam jó sört, tejet
és az is volt, rumom,
boroztam, nem eleget,
de fölkelni még félek,
lehet, hogy felrúgom
a képzelt hintaszéket.

Vasalt vasárnapok

Mint fürge sáska, frissen
kaszált fűvön, csak fölugrik
váratlanul egy rím e sorok közül,
sehol semmi rend, beosztás,
úgy jöttem e világra, nem
voltak kényelmes
körülmények a közelemben,
esetleg néhány éhes lúd
ha gágogott az udvaron,
átjött a szomszéd, gyűrött
sapkáját kezében tartva,
na, mi van, fiú, vagy leány,
ugye, azt már mondtam néktek,
amikor megszülettem, rút
kinézetem miatt
szinte bedobtak patakunkba,
mert azért agyon
épp ütni nem akartak,
jólelkű volt Zsuzsika néném,
bizony, mondtam néktek,
de ti nem figyeltetek szavamra,
el voltatok foglalva nagyon

saját fejlődésetekkel, vezetni
akartatok engem, s másokat,
számomra ma már misztérium,
miképpen fedeztéték föl
a pelenkátok részén,
merre van a minisztérium,
igaz, személyes okok
játszottak közre és én,
rút kinézetem ellenére
valahogy megmaradtam,
micsoda szerencse, sose
felejttem, később el kellett rohannom
egy kimetszett szövettel,
nézzék meg, rákos-e,
és vártak reám vasalt vasárnapok,
hogy tenyeremből kiszedhessem
a töviseket, csupa személyes ok,
mi közrejátszott máskor is,
hogy csöndben ültem,
észrevétlen, bizony,
nem a ti munkátok púposítja sok
könyvetek, kinek nem inge,
ne vegye magára, talál
mást, puplint és khakit,
vigyáznom kell, nehogy
megsértsek valakit,
ó, s milyen szép,
kerekre sikeredett életrajzotok,
már piciny korotok idején
mindent tudtatok, még azt is,
nem férek közétek ide én.

Megnyomott imádság

Csak ezt a telet,
csak ezt az egy telet
bírnjuk ki temetés nélkül,
mondja anyám,

apróság, amire kér most,
ne haljak meg tavaszig,
minden el van intézve,
mától fogva nem úgy imádkozik
értem, mint eddig,
halk sóhajtással,
hanem kiáll a lépcsőre naponta,
pont, amikor harangoznak,
megnyomott imádságot
küld a harangszóval,
föl az Úrhoz,
mert bizonyosan
neki is megnőttek az igényei,
azt küld mától fogva,
megnyomott imádságot,
a harangszóval,
csak ezt a telet,
csak ezt az egy telet
bíriam ki,
minden el van intézve.

A rosszul letett pohár

Ketten maradtunk
a kórteremben, én,
s egy rosszul letett pohár,
kinek gazdáját elvitték örökre,
még a hét elején.

A rosszul letett pohár
intett, hogy ég velem,
leszédült a vasszekrényről,
s e baljós mozdulattól
elért a félelem.

Másfajta tövisek

Nem járom már a mezőket,
pedig nem születtem úrnak,
messziről elnézem őket,
másfajta tövisek szúrnak:

Nem járom már a mezőket,
kik hitéért parasztot vertek,
most szelídek, mint az őzek,
beálltak sorra presbiternek.

A hiba bennem

Sok hiba van bennem.
Ahány, annyiféle.
Amelyik megtetszik,
máris tedd félre.

Amelyik nem tetszik,
ne dobd el mégse,
nincs olyan fa,
mely el ne égne.

Az Úr kívánsága

(Istenes versek)

Adjatok egy fix pontot,
s én nem mozdítom ki
sarkából a világot,
bőgjenek tovább a barmok,
ti legyetek boldogok,
ameddig éppen akartok.

Adjatok egy fix pontot,
parányit csak, ne legyen
gondom az egészre:
a mennyország romban,
későn vettem észre,
elaggott koromban.

Adjatok egy fix pontot
odalent, hol por van,
ülnék köztetek szépen
egy kopott kerti székben,
nézném leányok lépteit
illatos kaporban.

Dolgok

(Istenes versek)

Uram,
Te nagy vagy,
nagy és erős!
Engedd, hogy megkérdezzem,
milyen az időjárás odafönt,
mert itt bizony
Szeles, esős.

És mondd, működik-e még
a mindenhatóság,
mert itt bizony
sok a mindenható,
maholnap azt sem tudja senki,
kié a föld és kié a jószág.

Uram,
Te nagy vagy,
nagy és erős!
Engedd, hogy emlékeztesselek,
rég volt a teremtés,

miképpen raktad össze a mindenséget,
nem is csoda, ha kiment
a fejedből.

Arról volt szó az elején,
hajunk szála sem
görbülhet meg tudtod nélkül,
most világok törnek darabokra,
s te nem figyelsz oda,
ezt népek mondják, nem csak én.

Uram,
Te nagy vagy,
nagy és erős!
Elismerem, időnként
meglátogatsz minket,
dörgéssel, villámlással,
hogy féljünk Téged,
szövetséget
ne kössünk senkivel.

Uram,
Te nagy vagy,
nagy és erős!
Engedd, hogy beleszóljak
dolgaidba szelíden:

új megváltás ideje jött,
szólhatnál néha szebben,
sok gyönyörű dal
keringhet odafönt,
ki tudja hány hektár lehet
az a Világegyetem?

Küldhetnél egy dallamot,
amit egy vásott suhanc
mobiljára
csengőhangnak felvegyen.

Egy szál fű

Ha csak egy szál fű
az irodalomból kinőne,
vagy egy sápadt malac
gömbölyödne tőle,

naponta írnék verset,
a papírt művelném,
s nem szégyelleném magam,
hogy potyára koptatom elmém.

Ózon

Tanakodnak a tudósok,
miért a téli nagy fagy,
honnán a nyári hőség,
van is magyarázat, jó sok:

veszekednek az atomok,
rendetlen a klíma,
Isten is csak úgy tesz,
mintha takarítna.

Halkan szól a költő,
talán félti rangját:
kilyukadt az ég, mint
térdemen a nadrág.

Költő az akasztófa alatt

Gyöngé a vers,
mondjuk, mint a harmat.
Erős a hatalom
akkor is, ha hallgat.

Amikor megszólal,
dicsér és dicsőít,
háznak nevezi ólad,
mondhatsz akármit,
kirúgja a széket
alólad.

Mediterrán sóhajtások

Itt hagyjuk sorra mind
e sáros, ragadós földet,
mely csak korondi fazéknak ha jó,
telefonjainkat a Marosba dobjuk,
ússzanak el tarka halakkal tengerekig,
hol büszkén suhan sok kényes hajó,

itt hagyjuk sorra mind
e sáros, ragadós földet,
tornyot, könyvtárat, palotát,
kocsmát, a félig kiivott poharat,
padlón eltaposott csikket,

a hűtlen asszonyokat pedig
ünnepélyes keretek közt
átadjuk a költöző madaraknak,
vigyék el őket csőrükben fogva,
langymeleg déli szigetek felé,
ahol a klíma nekik való átok:
vizeknek fodra ölelésből fonva,
s a felhők mediterrán sóhajtások,

itt hagyjuk sorra mind
e sáros, ragadós földet,
gyűrött zászlókba csomagoljuk
a házsámokat, posták bélyegzőit,
a koszos kukákat, ernyőket, kalapokat,

s mint kifoszlott, molyrágta
szőnyeget, föltekerjük az utakat,
átkötve gondosan televíziós drótok
kábeleivel, színes pántlikákkal,
melyek a magas lampionról lógnak,

itt hagyjuk sorra mind
e sáros, ragadós földet,
játsszóterek foltos lepedőibe
bepakoljuk a multikulturális
fesztiválok dübörgő hangszereit,

ki nem felejtve a karnagyai pálcát,
kottát, hangjegyet, plakátot,
eldobjuk persze, a verseket is,
kínos rímeikkel együtt,

apró gyermekeinket
térdünk közé fogva
mi kérünk tanácsot tőlük, mi legyen
velük, s velünk, mert vénen
nem megyünk semmire,
nincs már egy ép ötletünk,
csak az, hogy el kell menni innen,

itt hagyjuk sorra mind
e sáros, ragadós földet,
a nyugatról behozott, szétszedett
autók kerekeit a tömbházak alá rakjuk,
s elgurítjuk a várostól messze,
lakjanak bennük a hajléktalanok,
halottakhoz illőn, csöndben,
különben is holtak ők már, veszve,

de el ne felejtsem, ott pihenik ki
sűrű taposások fáradalmaikat
a nagy törekvők is, kiknek
fényes cipője megkopott rég
a fontosság felé vezető márvány
lépcsőzeten, fel-le,

ott bizony, mert
ők maradnak itt örökre,
megszerették e tájat, pedig csak
nagyapjuknak, ha volt ökre,

itt hagyjuk sorra mind
e sáros, ragadós földet,
leszünk kóválygó turisták,
mindegy, merre visz utunk,
vizeken át, vagy magas hegyen,
de ahol meg-megállunk,
ott rend és fényesség legyen,

mert ahhoz szoktatott minket
a nagy világjárás, ismerjük már
a földalatti vonatok megállóit,
jól tudjuk kezelni jegyeinket,
az okosan kitalált gombokat,
értjük a hangszórók szavát,
bármilyen nyelven, ha bemondják,
miképpen óvjuk, épségünket,

be vagyunk etetve ravaszsággal is,
akár a csobbanó csuka,
ki unottan fordul más irányba,
ha sovány gilisztát dobnak elé,
mert van úgy, mint üres nájlón-zacskót,
titkon és sietve dobjuk el a honvágyat,
s az otthon felejtett gondokat,

itt hagyjuk sorra mind
e sáros, ragadós földet,
ez a halál,-
de aki egyszer mégis visszatér,
s a város helyén csak egy sor
kriptát talál,
nem lesz, ki rászólna,
míg őseit keresi, vigyázat,
az ajtók záródnak!

Hiba

Hibát
találtam hétfőn a világban,
így hát
szóltam.

Földön
feküdtem keddre virradólag,
félíg
holtan.

Kedv

Énnekem ha egyszer
elmegy a kedvem,
akkor az a kedv
el van menve.

Világgá.

Énnekem olyan a kedvem,
mint a vérig megsértett,
kiátkozott ember.

Amikor elmegy, vissza se néz.
És ahová megérkezik,
ott sem érdekli semmi.

Ha meleg éghajlatú vidékre kerül,
kabátját nem veti le.

Ha hideg éghajlatú vidékre kerül,
nem vesz magára melegebb ruhát.

Az ilyen ember elveszett ember.

Csodámra járok

Csodámra járok,
lám, még mindig élek,
mikor nincs már ok,
semmi cél, se eszme,
strapabíró lélek,
várakozás esz meg!

Lógó pók

Mint ez a vers,
oly egyszerű
az életem:
nem tartozom sehová
és persze, senkinek.

Ti nem tudjátok,
hol lakom,
én sem, hogy
merre jártok, s miért,
utcára nem néz
ablakom.

Lógó pók fáradt legyet
fölköttek úgy ölel meg,
mint akik végre
egymásra lelnek.

Az író temetése

Feketén megvillant
sok fontos ember,
lehajtott fővel, szomorún,
midőn egy pántlikát

rakosgatott
a gyászra megfont koszorún.
Könnyű volt látni át
a hamisság résein:
úgy tettek,
mintha csak ők tudnák,
mi szép, s mik azok a
rút tettek,
amiket ők el nem követtek,
mulattak aztán
az esemény után,
ó, persze, okosan,
felejtve, hogy csupán
a dob, s harang különb
talán, ha hangosabb.

Bezzeg, Dubajban

Mondom, szűk ez a város,
alig férek benne,
kevés a ház, az utca,
hová is menekülnék, ha baj van,

bezzeg, Dubajban –

mondom, szűk ez a város,
akár az ingem,
szorít hónaljban,
magasabb tornyok,
nagyobb plakátok
kellenének, több fény
és mélyebb árnyék
a megállóban,
ha éppen buszra várnék,

hol vannak a nagy terek,
hogyan fölvonuljak,
világot szidni,
s elromlott napjaim,

bezzeg, Dubajban –

mondom, szűk ez a város,
kevés a park, a tömlöc,
több villanydrót kellene
fönt, a levegőbe,
hosszabb kanális földbe,
tetőre vastagabb csatorna,
jaj, ha látnátok,

mi van Dubajban,

tessék, épp süvít egy mentő,
abból is több kell,
minden sarokra kettő,

mondom, szűk ez a város,
egymást üti el
kint a sok művelt fő,
hűvös templomokba
jár a kultúra, félek,
maholnap egészen átitat
a rám spriccelt gondolat,
ha marad még bennem áhitat,

bezzeg, Dubajban...

Gyárilag

Régen
az utcát, a parkot,
a tereket
úgy tervezték meg
gyárilag,
hogy jövet-menet
kalapját emelje valaki,
s a macskakövek közé
be volt iktatva, hogy, s mint

szolgál az egészséged,
kézcsók a kedves feleségednek,
átadom, persze,
így volt ez gyárilag megcsinálva,
s a háztetőkön a szélkakas
intett gyárilag, hogy merről
fúj a szél,
s ha vonatra szálltál,
szóltak gyárilag,
a lépcsőre szíveskedjél vigyázni,
fahéj illatú táskából
szedett ki néked jó híreket a postás,
gyárilag,
ez jutott eszembe most, hogy
rámszólt a hatóság, egy buszjegyért,
föltétlen
kell még neki
egy kép rólam,
és szürke életemről
két darab
fényes
másolat.

Rovásírás

Pasimmal
vacsiztam, látom,
jön az a csaj,
a szingli,
egyébként
nyugis napunk
volt, a bölcsis
tesóm
szurit kapott ma,
mondtam, légyiszi...

Kalitka

A fagyos
ágakon
csetlik a
botlik a
cinege,
fent van a
kalitka,
bemenne,
elbújna
ide be,
megveszi
a télnek
hidege.

Kenyéren és vízen

Végignézek egy házsoron,
Uram,
ez nem az én városom!
Utam,
néha elvisz oda,
ahol születtem, ott
most is nő laboda,
de már senki nem
izen,
verseim is úgy élnek csak:
kenyéren és
vízen.

Így senki se látott

Valami könnyedebb
délutánra vágynék,
mikor rövid a gond
és hosszú az árnyék.

Csak nézném, hogy szárad
ingem, nincs is éle,
tovagurult egy gomb,
macska játszik véle.

Panyókára vetném
a bodzavirágot,
járnék önfeledten,
így senki se látott.

Nem is szél

Már a mi itteni,
szeleburdi szeleinkkel is
az ember, teljesen hiába beszél.

Csapkodnak erre-arra,
gyermetegen, kifárasztják
magukat a kupáscserép és ágas
fák között,

mondtam is nekik, még
levernek valamit, vagy ha nem egyéb,
a sok loholásba
bele is betegednek, megesik,
fölhoztam példának a kaliforniai
bölcs, meggondolt szeleket,
különösképpen az Ósönbrízt
említettem,
nem az arizonai szélt, mert az sem
különb a többinél,

lám, itt fekszik előttem
a meggyfa lehullott levelén elterülve
egy épp csak lihegő, fáradt fuvallat,
már nem is szél és nem is szellő,
pára inkább, sóhajtás talán, vagy

jobban mondva legyintésnyi moccanás,
nem egyéb, semmi, most
legyezgethetem a forróságban, hogy
magához térjen, hús helyet keresnék
valahol, hát merre vannak a zöld útilapik,
vagy hol, mondjuk egy bokor,
hogy tövébe tegyem,
árnyékos helyre ezt
a lehullott levelet, ne lepjék
az átkozott, szemtelen, kék legyek...

Kültéri vers

Írtam egy kispadon

Úgy rendezték a világot,
falun apró, városon
nagy házak laknak.

Jó dolguk van
a madaraknak,
hol magvat kapnak.

Nekem is jól megy sorom,
míg nem szököm neki
emberi vadaknak.

Árak és arák

Boltban növekvő árak,
epedő arák,
de rám hiába várnak,
elkapott a rák.

Boldog poéta

Jó dolga van
a boldog poétának,
ki barkákkal babrál
ebben az ideget tépő,
szeles időben,

Istenem,
hol is terem meg
a boldog poéta,
miféle réteken,
hogy fejét simogassam,
ha már a vállát
nem is verem meg?

Magatartásom miatt

Attól van,

ha lassan minden kicsúszik
alólam,
magatartásom miatt,
mi mástól lenne,
a világ tökéletes,
agyon nem ütne senki
egy árva verébfiat,
kinek is telne
öröme benne,

attól van,

ha túl sok eső esik és barmok bögnek
az ólban,
magatartásom miatt
oly nagy a hőség,
ha nyár van és hideg,
amikor eljön a tél,

attól van,

magatartásom miatt
halak fordulnak föl
a tóban
és fényes napsütést a fürge gyík
magának már nem remél,

attól van,

magatartásom miatt
bújt el a Hold, nem világít
az éjben, mint illene,

attól van,

magatartásom miatt
fakóbb a nyíló virág itt,
s amikor ősz sétál ki a nyárból
önfeledten, orra bukik
a hóban,
ha nem figyelmeztetem,

attól van,

magatartásom miatt
nem érik be a szőlő szeme,
csak szárad a gerezden,
csupa csalán, ahol én járok,
úgy látszik, ez létem eleme,

attól van,

hogy kerülnek rég a puha percek,
maholnap
minden kicsúszik
alólam,
magatartásom miatt,

attól van,

hányszor énekelte már nekem
szőrmentén szárnyaló
sok díszes kanári, boldog herceg,

attól van,

magatartásom miatt,
hát jól van,
ha csupán
attól van.

Virágos pizsama

A hírek jönnek, mennek,
virágos pizsamában ülök,
kényelmesen, valahol
tűz van éppen, lángban
a térkép egy város mellett,
füstben a régi tornyok,
mint esős éjjel után
a párálló boglyák,
nagy vizek mindenfelé,
csupa érdekesség,
meg is állapítom bölcsen:
van dolga a statisztikának,
ötven halott, száz, ezer,
valaki ép bőrrel úszta meg,
csoda, ha már lezuhant a gép,
merre gurulhatott a fekete doboz,
hát nem pont a zebrán
ütötte el, többé rá se lépek,
sípjába fújjon inkább a rendőr,
az új század most született,
máris fészkelődnek benne
a népek, nem helyes, mondja

a politikus, meg kell fékezni
mindent, mit képzelnek,
ki hagyta jóvá a mozgalmakat,
még az árak sincsenek kialakulva,
nyugtalan a piac, a tőzsde,
miért kell piszkálni a határokat,
minek a nagy elégedetlenség,
tündéri ez a dadogó bemondónő,
tessék megnézni a blúzáát,
a feszülőt, majd megmondja ő,
mi a teendő, minden esetre
a hírek jönnek, mennek,
virágos pizsamában ülök,
kényelmesen, holnaptól
kerülni fogom a túlságosan sós,
zsíros, valamint az édes ételeket.

Pepita égbolt

Mikor még patakunk
mellett minden
jó formájú kő enyém volt,
s hozzám is tartozott
a madaraktól pepita égbolt,
mikor a parti bokorból
rám lesett sok piros
bogyó,
nem tudtam, az élet
mily sebesen
fogyó,
és nincs út semerre,
mindenütt csak
út van,
ki indulni merne,
önmaga lesz
útban.

A sablon

Nevével
fémjelzett
művészi
hitvallás
díjkiosztó
bizottság
szervezésében
gálaest
alapítvány
átadták
személyesen
kuratórium
felléptek
közreműködött
számos
számtalan,
ihletett
köszöntötték
beszélgetett
esemény
rangos
zongorán
kísért
lelkes
kimagasló
megérdemelten
kiemelte
hangsúlyozta
meghitt
hangulat
egybekötött
belépés
ingyenes.

A tisztességes pálinkafőző

Uram,
kóstolja meg!
Tudom, hogy jó,
én főztem,
mondja a tisztességes
pálinkafőző.

Uram,
olvasson bele!
Tudom, hogy jó
én írtam,
mondhatja-e a tisztességes
költő?

Lant le

Mélyinterjú magammal

- Hogy vagy, Frici ?
- Általában, vagy speciel mostanság?
- Speciel mostanság.
- Mint általában.
- Szóval, szomorú vagy, Frici...
- Az vagyok, szomorú.

- Ez a régi kerékvágás...
- Régi az út is.
- És nincs kiút?
- Csak kiút van.
- Az milyen út?
- Kifelé vezet.
- Írsz valamit?
- Egy nagy regényt.
- Mi a címe?
- Lant le.

- És mekkora az a regény ?
- Amekkora a címe.
- Annyi, hogy Lant le ó?
- Annyi.

A kétgyermekes anya idegállapota

Mama, Violának
meg sem mozdult
az ajka...
Ha egyszer azt mondom,
csücsörített,
akkor Viola
csücsörített.
És nekem ne mondd,
hogy meg sem mozdult
az ajka!

Utólag

Hol kell kikötni
majd a szigeten?

Ne oktass,
ne taníts,
ne mondd meg,

mi a jó,

miután
elment rég
a hajó.

Tél

Apró
a termeted,
attól
még csinálhatnánk
egy gyermeket,
ameddig
tart a hó,

mondta
Télanyónak
Télapó.

Jaj, magát
mi lelte,
elolvadok
a gondolattól,

felelte
Télapónak
Télanyó.

Önszántamból

verset küldtem Pestre,
nem oly nagy érték,
de mindenesetre
ezt is megérték.

Portrék

Bözödi György

Arra kért engem egy napon,
ha találkozom Szakál Mózsival
Bözödön,
emeljem meg a kalapom,
s mondjam meg neki:

amit ígért, nem kaptam meg,
de azt is hálásan
köszönöm.

Cseke Gábor

Fejbe vágták
egy lapos kitüntetéssel,
s szóltak neki,
az emberiség vonat, nem vár,
máskor ennyire ne késs el,
meg is rótták a költőt,
hogy a Jelentéssel
elpepecselt egy fél,
vagy egész emberöltőt.

Gálfalvi György

láza lement még
uralkodása idején,
pedig nagy csatákon
lángolt,

főműve kettő:
egyik plakát, mely
hirdette, nyugdíjba vonul,
a másik maga,
Láng Zsolt.

Könyveit számlálja
félkézen,
fiókban lapulnak,
félkészén.

Ki fényes körökben

Ma láttam
egy korrupt vezetőt.
verset írtam róla,
két perccel ezelőtt:

Te, ki fényes körökben
jársz, hol
mint hú baromnak, tömve
jászol,
elődbe minden kincset
csak oda sepernek,
s nem kell félned
végétől a pernek:

valaki fentről
majd rádszól,
ha bűneiddel
kilátszol,

van szeretőd?
Ha nincs, kár,
még nem zárt be
a kincstár!

Magatokra

Gyűljetek össze mind,
döntsétek el, ha kell, naponta,
melyik törvény szerint
juthatok többre, sokra,
mondjatok egymásra jót,
vigyázzatok magatokra.
Gyűljetek össze mind,
vegyetek részt,
csak magatok nézzétek,
ne az egészt,

különben széttépnek
a gyöngék, hová jutunk,
ha elfogynak a kitüntetések,
úgy jártok majd,
mint akik mindenről lekéstek,
hiába lépnek fokról fokra,
a vágy csak hajt,
vigyázzatok magatokra.
Gyűljetek össze mind,
de azért vigyázzatok,
mert a költő szerint
csak ami nincs, annak van bokra.

Egyke

Ki nem csinált
sok porontyot,
nincsen, akit

dologra fogjon,
ha egy van, túri,
hogyan csak nyafogjon.

Haiku

Az én koromban
problémát nem csinállok,
minden probléma.

Kitüntetés

Légynek sem ártott.
Ki is tüntették ezért
végül. A legyek.

Jóslat

Ha majd leállnak
mind a szélerőművek,
felrobban a szél.

Fecske

Tavaly a fecskénk
nem tért vissza, remeg a
fán egy száraz ág.

Macska

Szebb tájak hívták,
a macskánk elkóborolt,
félni jár haza.

Sikereim

Két előírt sétám
győzelemre vittem
ezen az esten:
meg nem botlottam
és el sem estem.

Vonat

Egy képzelt vasúti állomáson

Úgy vagyok,
mint kifürkészett
gondolat,
mit valaki kitakart.

A vonat
is sejti, tudom,
honnan jön és merre tart,
ha tolat.

Magány

Az én magányom különleges
magány,
nem olyan, mint a remetéé,
akit az Isten, ha elunja magát,
olykor meglátogat,

az én magányom a szekrény
hátsó lábának magánya, amibe láb
soha bele nem botlik,

az én magányom a rég kitörött
létrafogak magánya, amit már
el is felejtettek,

az én magányom különleges
magány,
nem olyan, mint a kupáscserépé,
ahová a varjak pihenni járnak,

az én magányom a sokak magánya,
akikkel senki nem törődik,

az én magányom különleges
magány,

pont olyan, mint a te magányod,
vagy olyan, mint az ő magánya,
néha pedig
pont olyan, mint a mi magányunk.

A költő azt hiszi,

holnap nem szállanak föl a fecskék,
ha előbb ő versbe nem önti.

Bizony a madarak
időnkint
föl szoktak szállani.

Könnyebb sérülésekkel

Könnyebb sérülésekkel
vészeltem át e napot,
valaki bácsinak nevezett,
mondtam, nem örülök,
ha köszönve vénít,
nézett, mintha kérdené,
mit keresek én itt,
otthon, a kapuban
csodálkoztam magamon,
lám, még mindig itt lakom,
nem hagytam el
a házat, a régít,
pedig elindultam százszor,
keresni boldogságot
a földit, s az égit.

Szervezett séta

Bismarck idomította így
a Reichstagot, tehette,
mert nem csak bajjal, de
korral is jár az ész, állva
ordított a népnek, mintha
csak neki lett volna kitalálva
a május, a piros cseresznye,

utat mutatott, mely elvezet
valahová, különösen,
ha ő jár legelől és szervezett
a séta, ő mondja meg, merre,
s meddig mehetsz az úton,
mely ki van már jelölve,
de csakis általa, jaj, mennyire
ismerős ez a mozdulat, hej,
mennyire ugyanaz minden,
semmi nem változik soha,
sem odafönt, sem ideleln.

Mamának könnyű

Könnyű Mamának,
tapossa a százat,
nem él a mának,
kérdem, ki épít,
kié az a ház ott?
Azt mondja, mindegy,
jó, hogy a télből
valahogy kifázott...

Kulturált lélek

Koncertre jár,
lelke csupa jóság,
nem gyűlöl senkit,
csak régi adósát.
Nincs gondja, mi földi,
hacsak nem e lenti:
hogyan tudna télire
két disznót leölni.

Kocsmai szomszédom

Láttam rajta, költő.
Arca borostás,
szeme szomorú.

Míg tartott pénze,
itala bor volt,
kenyere ború.

Ó

Persze, kerülne még egy-két
elmaradt intéznivaló,
ez a világ nincs kész,
nekifogtunk, de lám,
közbejött mindig valami,
záporos idő, s a hó,
elkelne néhány éles elme,
nyugalom, s a remény,
de az egésznek mi értelme?

Asszony a pataknál

Van, akit nem ver,
csak szapulja Isten,
vizek fölé hajolva,
lebbentve égre,
úgy legyen vége.

A barátságról

Aki barátom,
ha bánt se bánom.

Ki nem barátom,
s útjában állok,
annak egy kő vagyok,
betörhet vélem
minden ablakot.

Sütő

Szent,
az nem volt,
szögezzük le.
De szent ügyért
szemét adta,
amíg e sok szemét
megtagadta,
mikor a hatalom
föllemelte öklét,
hát akkor kit illet
mégis az öröklét?

Hogy jön ahhoz?

Legyen akárki. Legyen. De hogy jön ahhoz, hogy előáll, s azt mondja, egyedül ő tudja, mi a jó és mi a nem jó? Hogy jön ahhoz?

Hát úgy jön ahhoz, amiképpen a macskám. Nagy bátran fölfutott a meggyfára, lejönni nem tud és nem mer. Csak nyávog odafönt és tanácstalan. Találgatja, mitévő legyen. Csak nyávog, szédül, kapaszkodik. És fél. Én pedig aggódom érte, nehogy leessen.

Fentről más a kilátás. Annyira más, hogy már földre se néz. Csak fölfelé. De messze az ég, oda se lát. Lebeg, s hebeg.

De aki előáll, s azt mondja, egyedül ő tudja, mi a jó és mi a nem jó, hogy jön ahhoz, hogy szorult állapotában is tanácsot osztogasson? Hogy jön ahhoz?

Hát úgy jön ahhoz, hogy megtanulta a törvényt: valamit mindig osztogatni kell. A népnek. Javakat, célt és reményt. Mert azt szereti a nép, ha osztogatnak. Ha a népnek osztanak, azt a nép is osztja. Egyetért. Ez a törvény.

Curriculum vitae

Hétfői napon születtem, harmincötben. Keletsiménfalván, tehát Felszegeben. A Nyikó bal partján kuporgó, kicsiny házban. Rusnya gyermek voltam, azt mondták, legjobb, ha beledobnak a patakunkba. Zsuzsika néném, az okos Gruer felesége szerint egy macskakölyköt sem szép cselekedet beledobni a vízbe. Így maradtam meg. Kár. Abban az időben még szép, tiszta vize volt a patakunknak.

Most már szép vagyok. És okos. Mint az öreg Gruer. Bejártam egész Alszeget. De az is csak olyan, mint Felszeg.

Mindenütt jó ezen a világon. Azért mégis, röptereken érzem magam legjobban. A kertünk végében. Ahol a fűzfák a víz fölé hajolnak. Csak nézem, amint le- és fölszállnak a szitakötők.